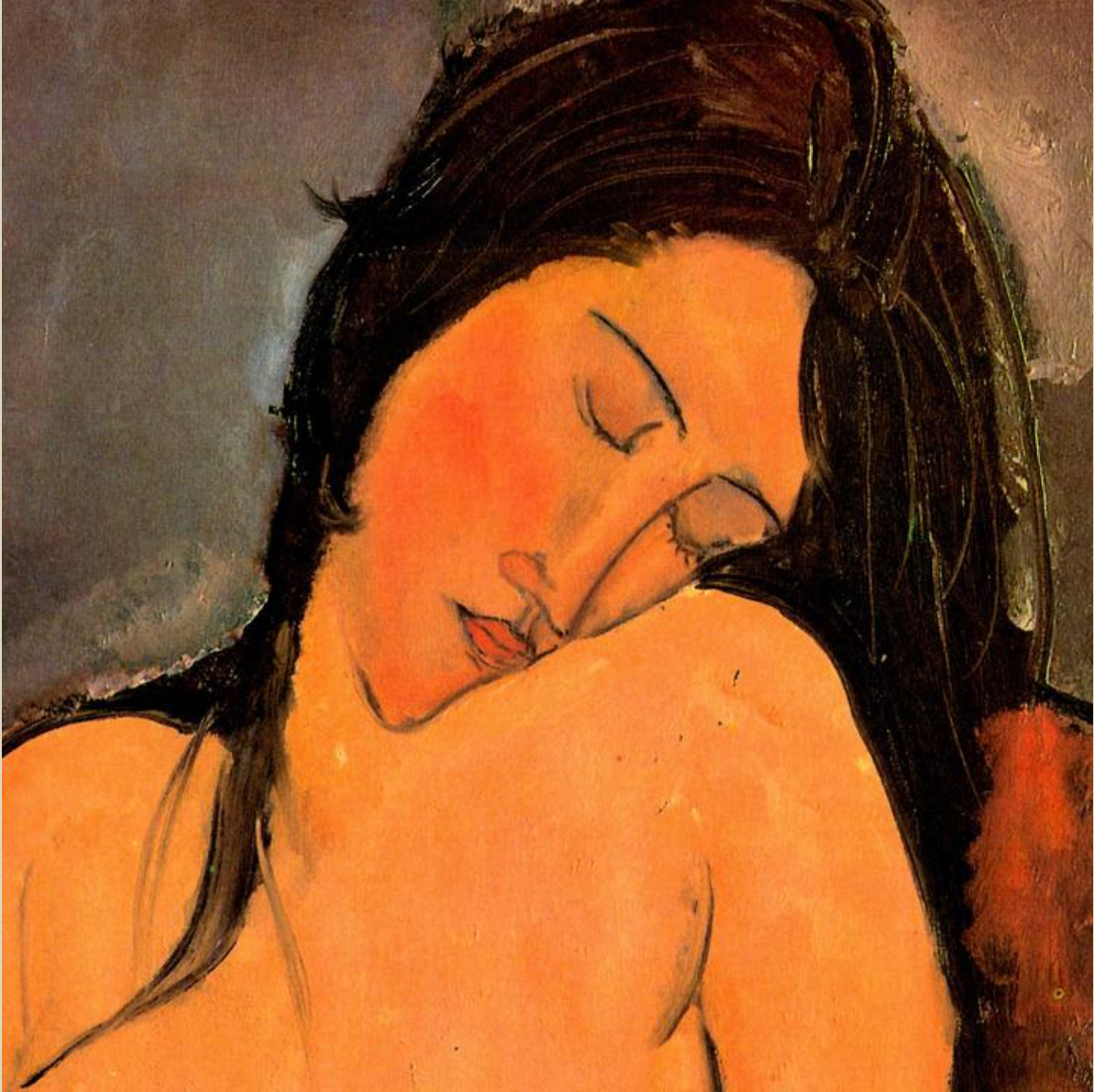

**Ένα φεγγάρι κοιτάζει απ' το
παράθυρο**

Σάκης Αθανασιάδης

Σάκης Αθανασιάδης

**Ένα φεγγάρι κοιτάζει απ' το
παράθυρο**

Τίτλος: “ Ένα φεγγάρι κοιτάζει απ’ το παράθυρο ”

Συγγραφέας: Σάκης Αθανασιάδης

ISBN: 978-960-93-9969-2

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 192

Χρονολογία έκδοσης: 2018

Πίνακας εξωφύλλου: Amedeo Modigliani-Female Nude, detail, 1916

Cor. Σάκης Αθανασιάδης

sakathanasiadis@gmail.com

Επιτρέπεται χωρίς περιορισμό η αναπαραγωγή του βιβλίου σε ηλεκτρονικά μέσα για μη κερδοσκοπικούς λόγους, με υποχρεωτική την αναφορά του ονόματος του δημιουργού. Δεν επιτρέπεται η έντυπη αναπαραγωγή, μέρος ή όλου του έργου και η μελοποίηση στίχων, χωρίς την έγκριση του δημιουργού.

ποτέ δεν θα μιλήσω για ένα ψέμα

Μέσα απ' τα μάτια βγαίνει μια φωτιά
Ο ήλιος μόλις δύει στη θάλασσα και πέφτει
Ζήταγα χρόνια με φιλιά να 'ρθεις πρωτοχρονιά
Μα το όνειρο αυτό μακριά μου φεύγει

Ήθελα να 'ρθεις μια φορά στην αμμουδιά
Να πάρεις το φιλί που θα αφήσω
Μέσα στα κύματα χορεύει μια καρδιά
Θα στη γνωρίσω

Έτσι μεγάλωσα σιγά-σιγά αλλάζοντας βαγόνια
Που πήγαιναν στο πουθενά ευχές για χρόνια
Μη με ρωτάς τι είναι η αγάπη
Ποτέ δεν θα μιλήσω για ένα ψέμα

Νόμιζα θα 'ρθεις μια φορά με φόρα
Να ανεβούμε το βουνό ως την κορυφή
Μα διάλεξες την κατηφόρα
Γιατί ήταν εύκολή αυτή η διαδρομή

Έτσι μεγάλωσα σιγά-σιγά μοιράζοντας τα λόγια
Που κράταγα μονάχα για εσένα
Τι άραγε να είναι η αγάπη σε ρωτάω
Αν δεν μπορείς μες τη βροχή να κλάψεις

ένα σκυλί που κυνηγάει αυτοκίνητα

Χιόνιζε όπως σήμερα
Μα έπρεπε να γυρίσω νωρίς
Ήτανε όπως τώρα Χριστούγεννα
Είχα βρει λίγο φως της ψυχής

Μια φορά ο Δεκέμβρης με νίκησε
Η καρδιά μου ακόμη πονά
Μια φορά ένας δρόμος σταμάτησε
Η ψυχή τρέχει στην ερημιά

Τίποτε δεν μου είπες κι έφυγα
Σαν σκυλί να κυνηγάω αυτοκίνητα
Μίλησέ μου μια φορά απ' τα σύννεφα
Μαύρος ήλιος με φτάνει εδώ

Μια φορά ο Δεκέμβρης με νίκησε
Φύγαν μάτια χάλασε η φωνή
Μια φωτιά βρε πατέρα που άφησες
Τη φυλάω καλά να τη βρει το παιδί

πες μου τι άλλο φοβάσαι

Τι να σου πω δεν ζεις για μια μέρα
Δεν είσαι σφαίρα για να χαθείς
Υπάρχουν δρόμοι που πρέπει να δεις
Τι να σου πω να μη φοβάσαι

Τι να σου πω μήπως το καταλάβεις
Υπάρχουν όνειρα βεγγαλικά τις Κυριακές
Εγώ μεγάλωσα με τις γιαγιάς τις προσευχές
Τι άλλο να πω να μη φοβάσαι

Πες μου τι άλλο φοβάσαι, τι άλλο φοβάσαι
Μήπως πεινάσεις μια μέρα αν ο ήλιος κρυώσει
Πες μου τι άλλο φοβάσαι, τι άλλο φοβάσαι
Μήπως διψάσεις μια μέρα αν σκλαβωθείς

Μια μέρα εδώ που έπεφτε το χιόνι
Υπήρχαν άνθρωποι σου λέω
Που έσπαγαν τζάμια απ' τις ψυχές
Μια μέρα εδώ που ένα κρασί ελευθερώνει

Υπήρχαν άνθρωποι ποτάμια ενοχές
Τι να σου πω δεν βλέπω τη μέρα
Που θα μπορώ να σπάσω κι εγώ
Το τελευταίο μου τζάμι να ελευθερωθώ
Ποτέ να μη μάθεις πόσο φοβάμαι

είμαι χώμα μα έχω θάλασσα

Αυτό που ήθελες πολύ έτρεξες να αγοράσεις
Ένα αυτοκίνητο μικρό τις εκδρομές να πας
Έναν εργάτη ποιητή ήθελες να ξεχάσεις
Τα όνειρα μη χάσεις μακριά από τα φλας

Μα η θάλασσα που βύθισες το πλοίο της αγάπης
Πέτρωσε μες τα μάτια σου μια νύχτα ξαφνικά
Ο δρόμος που σου έδειξε ένας ραγιάς να πάρεις
Γιατί είναι όμορφο να προσκυνάς τα άγρια ζωτικά

Είμαι χώμα μα έχω θάλασσα
Ήλιο, ουρανό, ένα ποτάμι που κυλάει στο μυαλό

Κρυμμένη μες τα μυστικά δεν πέτυχες το στόχο
Όσπου στο τέλος πίστεψες πως ήσουν η φωτιά
Μα αυτό που δεν κατάλαβες το λέω κατηφόρα
Μια πέτρα για να σπάσεις για πάντα την καρδιά

μες τον ιδρώτα σου γεννιέμαι απ' το χώμα

Τρέχει ο άνεμος φιλιά μικρά τα παίρνει
Που να είσαι τώρα που η άνοιξη με δέρνει
Μόλις θα βγαίνει το φεγγάρι
Θέλω να ακούσω την ανάσα σου κοντά

Παίζει ο ήλιος ωραία χρώματα μου φέρνει
Όσο υπάρχεις απ' τα μάτια σου θα βγαίνω
Να ζωγραφίσω την ελπίδα
Μέσα στην πόλη που το φως της ξεψυχά

Όλοι μου λένε απ' το καράβι τώρα πήδα
Έχει η θάλασσα αδειάσει από νερό
Τι περιμένεις κοίτα τον ήλιο χτυπημένο
Στις αγορές πουλιέται σαν ένα όνειρο σφαγμένο
Μα εγώ τον έρωτα γνωρίζω
Στα άγια χώματα φωνάζω το θεό

Τρέχουν οι άνθρωποι να βρουν την ευκαιρία
Μέσα στο φόβο μοιάζουν με άγρια θηρία
Μένω εδώ να μην αλλάξω
Ένας ξυπόλυτος κάτω απ' τον έναστρο ουρανό

Μυρίζω πάλι το βρεγμένο σου το σώμα
Μες τον ιδρώτα σου γεννιέμαι απ' το χώμα
Τι να φοβάμαι αφού γνωρίζω
Πως μες τον έρωτα έχω μάθει να πετώ

αν η αγάπη είναι θάλασσα

Σε ένα κατάρτι το φιλί σου με έχει δέσει
Μα αν σε αρνηθώ μέσα στο ψέμα μου θα σβήσω
Αν η αγάπη είναι θάλασσα ας πέσω
Στα παγωμένα της νερά

Μέσα στο όνειρο αν 'ρθεις θα σου μιλήσω
Θα σου χαρίσω ένα αστέρι για ένα βράδυ
Μετά θα φύγεις και γυμνό θα με αφήσεις
Για να πετάξει το σκοτάδι η ψυχή

Αν η αγάπη είναι θάλασσα μωρό μου
Μες τα νερά της πως θα μπω να κολυμπήσω
Ποιος θα μου πει μέσα στα κύματα αν ζήσω
Ή αν θα χαθώ παντοτινά

Πέτρες οι μέρες που τα μάτια μου χτυπάνε
Μες τη σιωπή αυτής της χώρας πως να αντέξω
Αν κι η αγάπη είναι θάλασσα ας πέσω
Στα παγωμένα της νερά

το τελευταίο δικό σου φιλί

Με ρωτάνε στο δρόμο ο δρόμος που πάει
Η μπαταρία τους άδειασε κι έχουν χαθεί
Κάπου πιο πέρα η νύχτα κερνάει
Το τελευταίο δικό σου φιλί

Ταξιδεύω στο χρόνο μια μπροστά μια πίσω
Τι θα κρατήσω τι θα αφήσω ποιος θα μου πει
Μια ιστορία θα χτίσω να σε ντύσω
Γιατί η αγάπη περπατάει πάντα γυμνή

Πέρασα όμορφα βουνά θάλασσα που είχε μάτια
Όσπου στην πόλη έφτασα ψάχνοντας να σε βρω
Τηλέφωνα δεν σήκωνες τα μάτια μου σαν στάχτες
Γιατί η αγάπη άδειασε χωρίς εγώ να πιω

Πέρασα απέναντι απ' το φως
Γυναίκες είχαν μάσκες
Έμοιαζαν γη και ουρανός στη νύχτα
Τότε λοιπόν κατάλαβα πως πάντα θα διψάω
Γιατί παρέμεινα εγώ

είμαι αυτός που ζητάς μόλις φύγω

Είμαι αυτός που χτυπάει η βροχή
Το γυμνό του σώμα
Είμαι αυτός που φωνάζει τη θάλασσα
Να περάσει το δρόμο να σε βρει

Ποιος ακούει τα κύματα
Ποιος κάθεται τη νύχτα στο παράθυρο
Ποιος ξενυχτάει απόψε
Το χιόνι που σκεπάζει τις πόλεις

Είμαι αυτός που ζητάς μόλις φύγω
Είμαι αυτός που σου λέει να διψάς
Για ένα φιλί το μικρό καλοκαίρι
Είμαι αυτός που ακούς να σου λέει
Είναι ωραίο το ταξίδι με το πλήθος
Μα είναι καλύτερα να μάθεις που πάει

Ποιος ακούει τις σφαίρες στο ποτάμι
Ποιος ακούει τον άνεμο που φωνάζει
Στα κόκκινα νερά
Φτηνά σώματα σαν άμμος
Που δεν θέλεις ή δεν μπορείς να τα δεις

ώσπου να παγώσουν οι μπίρες

Κάθε βράδυ στη νύχτα είχα γίνει νύχτα κι εγώ
Είπα να αλλάξω ζωή να νοικοκυρευτώ
Έπινα ένα καφέ πήγαινα στη δουλειά
Κοιμόμουν μονάχα απόγευμα

Όσπου μπήκες στο δρόμο μου κι είπα εντάξει
Θα προσπαθήσω να αλλάξω ζωή
Τόσα χρόνια οι νύχτες μου σώματα έχουν πειράξει
Νομίζω ήρθε η ώρα να αγγίξω ψυχή

Μα σου 'λεγαν μην αγαπάς θα αρρωστήσεις
Θα την πατήσεις θα γίνεις μαμά
Όσπου να παγώσουν οι μπίρες θα περιμένω
Μετά θα σε δω στο ποτήρι μου να φεύγεις μακριά

Γιατί δεν παίζεται έτσι το έργο με διαφημίσεις
Ούτε με κινητά τηλέφωνα αγκαλιά
Με πλαστικό φαγητό και με ειδήσεις
Που πάει η μαμά να βάψει μαλλιά

Είπα να αλλάξω ζωή να νοικοκυρευτώ
Μα βλέπω τώρα ένα έργο που είναι η ζωή μου
Όσπου να παγώσουν οι μπίρες θα περιμένω
Μετά θα σε δω στο ποτήρι μου να φεύγεις μακριά

ένα σώμα που είχαμε γνωριστεί

Τα αυτοκίνητα περνάνε και κορνάρουν
Τον αναβάτη που την ασφαλτο κοιτάει
Ένα κορίτσι με τη νύχτα που μιλάει
Μα που να ακουστεί

Μες τα μάτια της Ελπίδας
Μια φωτιά έχει πάρει η θάλασσα
Όταν πίνει τις νύχτες νομίζει
Τα νερά πως περπάτησα

Μα εγώ έβλεπα φώτα να περνούν το λιβάδι
Και νομίζω ένα σώμα που είχαμε γνωριστεί
Μόλις είδα τον άγγελο ένα χέρι με κράτησε
Ήμουν τόσο ασήμαντος στο μεγάλο το φως

που να είσαι τώρα που σταμάτησε η βροχή

Φυσούσα για να σπάσω τα κλαδιά
Φωτιά να ανάψω
Πετούσα απ' το παράθυρο χαρτιά
Να σε φωνάξω

Μιλούσα σαν τους άλλους δυνατά
Κρυβόμουν μες το πλήθος
Ζητούσα την αγάπη να με βρει
Μαύρα γυαλιά

Που να είσαι τώρα
Τώρα που σταμάτησε η βροχή
Το άρωμά σου να μυρίσω
Έλα μια στιγμή
Ο άνεμος φυσά κι εγώ τον βρίζω

Χτυπούσα προσοχή στα αφεντικά
Σκάλες να ανέβω
Κρατούσα για την έρημο φιλιά
Να σε παιδεύω

η παγίδα των αγγέλων

Πώς ξέχασα παπούτσια να φορέσω
Κι η άμμος καίει σαν φιλί
Μαζί σου «άγρια θάλασσα»
Τα σύννεφα όλο βρίζω
Στην αγκαλιά σου κράτα με
Ο ήλιος να με δει

Δεν έχασα το δρόμο μου στο δάσος
Γυμνός περπάτησα τον άγριο ποταμό
Ήταν φωτιά η ανάσα σου
Ζεστάθηκα κοντά σου
Μαζί σου μόνο αγάπη μου
Έμαθα να μπορώ

Είναι παγίδα των αγγέλων
Το ανοιχτό παράθυρο
Είναι παγίδα των αγγέλων τα αστέρια στο πρώτο σου όνειρο
Το φως να απλωθεί γυμνοί να ενωθούμε

Πώς ξέχασα τη μάσκα να φορέσω
Κι ο κόσμος βλέπει στο δρόμο ένα παιδί
Μαζί σου «άγρια θάλασσα»
Τη μουσική γνωρίζω
Στην αγκαλιά σου κράτα με
Κρύωσα το πρωί

ένα φεγγάρι κοιτάζει απ' το παράθυρο

Ωρα πέντε το πρωί οδός Βλαχοπούλου
Ένα σκυλί κυνηγάει αυτοκίνητα
Μια παρέα παιδιών κλέβει ένα μηχανάκι
Βγάζω μια φωνή ένα κορίτσι κλαίει
Τρέχουν τα παιδιά στο σκοτάδι ίσως αλλάξουν παράθυρο
Ωρα πέντε και μισή οδός Πατησίων
Ένα φιλί πέφτει στο δρόμο
Κλείνω τα μάτια να μη δω το χρώμα του
Πόσο μικρός γίνεται ο δρόμος δίχως έρωτα

Τώρα εδώ ψάχνω να βρω το τρένο της αγάπης
Πότε περνάει απ' το σταθμό
Τώρα εδώ ψάχνω να βρω γιατί ήθελες να μάθεις
Πόσο φτωχή θα γίνεις αν χαθώ

Ωρα επτά το πρωί βουίζει η μηχανή μου
Μια μεθυσμένη γυναίκα κλαίει καθώς ξεκινάω
Τα όνειρά μου φταίνει λέει που φύτρωσαν στην άμμο
Ωρα οκτώ το πρωί χαλάω τα χρώματα
Στην οθόνη του υπολογιστή τα μάτια
Πόσο μικρός γίνεται ο κόσμος καθώς μεγαλώνω

Τώρα εδώ ένα φεγγάρι κοιτάει απ' το παράθυρο
Τι να του πω πως η αγάπη μεγαλώνει απ' το φως;

το δάσος της ειρήνης

Κάποτε γνώρισα την ευτυχία
Μετά κατάλαβα πως ήταν δρόμος
Που είχε βιαστικά περάσει
Ακολουθώντας τη βροχή

Τώρα στην έρημο έχω ξεχάσει
Μεγάλο το ταξίδι μου ο ήλιος θα με βρει
Χαμήλωσα τα μάτια μου σκόνη μη με σκεπάσει
Άγνωστο πότε το ποτάμι θα φανεί

Κάποτε ο ήλιος χάθηκε οι άνθρωποι παγώσαν
Απ' το σκοτάδι που είχε πάρει η ψυχή
Αγάπες έφτυναν το σώμα τους και πάνε
Μέσα στο δάσος της ειρήνης φυλακή

Έτσι σταμάτημα τον έρωτα να ψάχνω
Από τη γέφυρα να φύγω των πιστών
Κι ανάβω το φακό μου λίγο-λίγο
Μέσα στη θάλασσα των κόκκινων νεφών

ζωγράφισε την άνοιξη στο δρόμο

Τι ωραία να περιμένεις την άνοιξη στη θάλασσα
Τι ωραία να τρέχεις μακριά μες το φως
Είναι τόσο απλό γι' αυτό κι είναι δύσκολο
Προσπάθησε όσο μπορείς να καταλάβεις

Βγάλε τα μαύρα σου γυαλιά ο ήλιος να περάσει
Μέσα στα μάτια σου να καταλάβεις πως
Δεν είναι η ζωή λεφτά που έχεις χάσει
Κι ας έπεσες στο χώμα πληγωμένη
Χωρίς να ακούσεις μια σφαίρα
Παρά μονάχα πληρωμένες φωνές
Που σου 'λεγαν στη νέα εταιρία να παραδοθείς

Που σου 'λεγαν αν δεν προδώσεις θα χαθείς
Αν δεν δαγκώσεις θα σε φάνε τα σκυλιά
Γιατί η γη σου έζησε τα αφεντικά
Και η ζωή σου έχει μέλλον σκλάβου
Τώρα που οι θεοί κουράστηκαν

Βγάλε τα μάτια σου στο δρόμο η άνοιξη θα φτάσει
Αν δεν τα βρει θα σκεπαστούν μέσα στην άμμο
Εγώ σου λέω βαρέθηκα να χάνω
Είναι τόσο απλό μα είναι τόσο δύσκολο

Τι ωραία να βλέπεις τον ήλιο να διώχνει το σκοτάδι
Τι ωραία να γεμίζεις τα μάτια σου με χρώματα
Είναι τόσο εύκολο ζωγράφισε την άνοιξη στο δρόμο

αυτή η νύχτα μιλάει μόνο για σένα

Όταν δεν είσαι εδώ είμαι μια θάλασσα
Όταν δεν είσαι εδώ είμαι μια πέτρα στη βροχή
Τίποτα δεν μπορώ να δω μέσα στο φως
Γιατί φοβάμαι πως, τίποτα δεν υπάρχει

Όταν δεν είσαι εδώ είμαι καθρέπτης
Χαμένος παίχτης σε φιλικό
Χωρίς εσένα κομμάτια οι λέξεις
Αυτή η άνοιξη πολύ μεγάλο ψέμα

Πόσα αστέρια απόψε να μετρήσω
Να ξέρεις πως για σένα ξενυχτάω
Σκαλίζω ένα στίχο να σε ντύσω
Μα όταν είσαι μακριά δεν σε αγαπάω

Πως με κοιτάζει απόψε το φεγγάρι
Σαν τον χαφιέ με καταγράφει βήμα-βήμα
Που να κρυφτώ αυτό το φως του μη με πάρει
Αυτή η νύχτα μου μιλάει μόνο για σένα

σε κρύβω εκεί που η βροχή δεν μιλάει

Σου δίνω το χέρι μου για να σε αφήσω
Να κολυμπήσεις στα δικά σου παγωμένα νερά
Σε κρύβω εκεί που η καρδιά δεν ακούει
Να ζεις σαν σκιάχτρο στη δική μου μοναξιά

Μπορώ να δραπετεύσω μια μέρα
Μπορώ να μείνω εδώ και να φυτέψω
Ένα δέντρο στο δάσος
Μπορώ γυάλινα μάτια απ' τον Όργουελ να κλέψω

Τι ζητάω εδώ τι ελπίζω
Γαυγίζει η αγάπη όταν φεύγει
Με δαγκώνει η νύχτα δακρύζω
Κάθε αστέρι θα σβήνει όταν πέφτει

Κοιτάζω στο χάρτη το μέλλον
Σου δίνω το μυαλό μου να κάψεις
Μέσα στις στάχτες ένας άλλος δρόμος
Που δεν θα δεις να αντιγράψεις

Σε κρύβω εκεί που η βροχή δεν μιλάει
Να βλέπεις την άνοιξη σε ένα μεγάλο καθρέπτη
Αφού η σιωπή στη ψυχή δεν περνάει
Κάθε αστέρι θα σβήνει όταν πέφτει

Θα είμαι η αρχή σε ένα μεγάλο τέλος

Μια ακόμη φορά θα μείνω πίσω
Στα μάτια να κοιτάζω το φεγγάρι
Να μη φοβάμαι πως θα χάσω πάλι
Μια ψεύτικη συγγνώμη για αγάπη

Μια ακόμη φορά θα περάσω
Στην άλλη όχθη να δω τον ήλιο που έρχεται
Δεν εύχομαι, μα απ' το ποτάμι ας χάσω

Μακριά οι ουρανοί θα γελούν με φωτιά
Στα μάτια μου ο δρόμος θα καίγεται
Αυτό που θα ζητήσω να μου κάνεις ξανά
Σε αυτό το τραγούδι δεν λέγεται

Θα είμαι η αρχή σε ένα μεγάλο τέλος
Μόλις η κόκκινη βροχή θα καίγεται
Μέσα στη λάσπη που ονόμασες αγάπη
Θα σπαρταράς όταν ο άγγελος θα έρχεται

Μια ακόμη φορά θα τρέξω στην άμμο
Αν και το ξέρω από τώρα
Κανείς δεν θα βρεθεί να με περάσει
Θα είμαι ο νικητής θα είμαι ο χαμένος
Θα είμαι η αρχή σε ένα μεγάλο τέλος

πειρατές με γραβάτες

Πάρε τα παράθυρα έσπασαν τις πόρτες
Πήγαινε στη θάλασσα το σπίτι
Μέσα απ' τα μάτια σου η ζωή μη φύγει
Έφτασε η άνοιξη και είναι λίγη

Έμεινα από χρήματα στην Ελλάδα ξένος
Ευρωπαίοι πειρατές το νέο γένος

Πάρε λίγα κύματα η φωνή μη φύγει
Κάπου θα με χρειαστεί να με ντύνει
Απ' το κρύο των θεών
Απ' τη νύχτα των αστών αν περάσω

Νύχτωσε αγάπη μου το παιδί έχει φύγει
Για εργάτης μακριά μηχανή να γίνει

Κοίταξε τον ουρανό ένα αστέρι πέφτει
Κάνε τώρα μια ευχή
Η σιωπή βαριά μου πέφτει
Φύτεψε τριαντάφυλλα πέρα από την άμμο
Να γυρίσει το παιδί για να γιάνω

Έμεινα από χρήματα στην Ελλάδα ξένος
Κι ας μη ξέρω αγγλικά ο καημένος

γιατί η αγάπη σου δεν έφτασε εδώ

Κάθομαι εδώ κι απορώ
Γιατί αγάπη μου δεν έσπασες τα τζάμια
Αφού μου έλεγες τα μάτια σου όταν κλείνεις
Μέσα στο αίμα σου κυλάει η θάλασσα

Κάθομαι εδώ να ξεχαστώ
Με χίλια δυο ασήμαντα που το μυαλό ζητάει
Αφού σου έλεγα αν θα μεθώ τα βράδια
Η θάλασσα η δική σου θα με πάρει

Ποιος γέμισε με σκόνη τον αέρα
Ποιος έκρυψε το φως να μη σε δω
Αφού η αγάπη σου δεν έφτασε εδώ
Δεν έμαθα ποτέ μου να πετάω

Ίσως να μάθω την αλήθεια
Τα μάτια σου μια μέρα αν μιλήσουν
Ίσως να μάθεις την αλήθεια
Πόσο άλλαξα να ξεχαστώ
Μα πάλι στην αλήθεια μου γυρίζω

Φοβάμαι το σκοτάδι φοβάμαι και το φως
Φοβάμαι την ασήμαντη ζωή που με κλωτσάει
Γιατί η αγάπη σου δεν έφτασε εδώ
Κι άνοιξη μπορεί να περιμένει

ένα περιστέρι κοιτάζει τη βροχή που λιώνει το χιόνι

Πάω πίσω τις μέρες βλέπω στη μνήμη μου φόβο
Μπροστά κοιτάζω δεν βλέπω το δρόμο
Μονάχα ένα άγριο ποταμό που μοιάζει να γελάει
Μόλις παρασύρει το φεγγάρι στα νερά του και το σπάει

Ιερόσυλες κότες προσκυνούν τον βεζίρη
Ποιά θα χτυπήσει ποιά για να σωθεί
Θα φταίει η λάσπη η πολύ
Κλείνω τα μάτια μη λερωθούν σε αυτό το πανηγύρι

Ένα περιστέρι κοιτάζει τη βροχή που λιώνει το χιόνι
Ακούω ένα μπαμ πάω να δω κόκκινο το λευκό
Το δυνατό μπορεί να σκοτώνει
Ιερόσυλες κότες προσκυνούν το θεό που πληρώνει

Ταξίδευε ο καπνός μακριά απ' το αναμμένο τζάκι
Κράτησα την καρδιά έκαψα τα ξωτικά
Μικρό το βήμα στις πέτρες της ελευθερίας
Μα νοιώσω το αίμα να καίει την καρδιά

Πάω πίσω τις μέρες στη μνήμη βλέπω φόβο
Κοιτάζω μπροστά δεν βλέπω το δρόμο
Σε ένα αγόρι λέω τα χρώματα μη χάσεις
Οι θάλασσες των ποιητών μια μέρα θα σε βρουν

όλα είναι φως όλα είναι σκοτάδι

Στο άγνωστο νησί στην άκρη του μυαλού μου
Μια θάλασσα μικρή όλο θυμώνει
Εκεί δεν κολυμπώ το κύμα έχει βγει
Αγάπη που ξενύχτησε με τα θεριά μαλώνει

Όλα είναι φως όλα είναι σκοτάδι
Μέσα στο πλήθος όταν περπατώ
Στη λεωφόρο των αθώων κι αυτό το βράδυ
Χωρίς παπούτσια μέσα στο νερό

Μήπως ακούσω τη βροχή που κλαίει
Μόλις ο άνεμος φωνάξει δυνατά
Μήπως ακούσω μια φωνή να λέει
Ανέβα λίγο πιο ψηλά

Όλα είναι φως όλα είναι σκοτάδι
Αν αγαπάς ή αν μισείς δυνατά
Ότι κι αν λέω εσύ μη μου πεις
Ποιον δρόμο έχω πάρει

Ποιος θα με διώξει απ' το σκοτάδι
Ποιος θα μου μάθει της γης την αγάπη
Γεμάτος χρώματα ο ουρανός
Αν μεθύσεις θα δεις φωτιά το φεγγάρι

Στο άγνωστο νησί στην άκρη του μυαλού μου
Ένα παιδί γυμνό κρυώνει
Εκεί μη το σκεφτείς να έρθεις να το δεις
Αγάπη που δεν χάθηκε με τα θεριά μαλώνει

Πες μου που πήγαν της νύχτας τα μάτια

Πότισα τον κήπο μου μίλησα στα δέντρα
Άλλη μια μέρα μοναχός
Έβλεπα τον άνεμο να πετάει τα φύλλα
Ήτανε ο κόσμος μου μικρός

Άνοιξα την πόρτα μου ήλιος να περάσει
Έκανα μια στάση δροσιά για την ψυχή
Αυτά που έχω χάσει ποτέ δεν θα ξεχάσω
Όπου κι αν πάω θα είναι πάντα εκεί

Πες μου τι ξέρεις για την αγάπη
Βρες μου ένα ψέμα απλά να μου πεις
Πες μου που πήγαν της νύχτας τα μάτια
Πες μου που πήγε η αγάπη Ζωή

Μίλησα στη θάλασσα άνοιξα τα μάτια
Και μετά αγκάλιασα τα άγρια της νερά
Το κορμί μου κρύωσε μα η ψυχή καιγόταν
Νόμισα για μια στιγμή πως σε είχα αγκαλιά

Πες μου τι ξέρεις για το μονοπάτι
Που πέφτει το σώμα πετάει η ψυχή
Ίσως να είδες σε εκείνο το δάσος το λάθος
Και μένω εδώ να μιλώ στη βροχή

αποκόμματα για ένα ασθενοφόρο

Τι χρήματα να δώσω στους παρατημένους
Να με αφήσουν να γλιτώσω την καρδιά
Χτυπάνε οι δρόμοι αυτούς που φεύγουν απ' το τέλος
Να ταξιδέψουνε μαζί με τα πουλιά

Τι χρώματα να βάλω να φύγω απ' το τέλος
Σκεφτόμουν πριν χτυπήσω ξαφνικά
Πρώτη φορά στο αθάνατο μιλούσα δακρυσμένος:
Γύρνα με πίσω να φυτέψω μια καρδιά

Κι εκεί που όλα τελείωναν έφυγε το σκοτάδι
Μα ο πόνος ξαναγύρισε σε όλο μου το κορμί
Ο αέρας ήρθε δροσερός σαν το μεγάλο χάδι
Που δίνει η μάνα στο μικρό της το παιδί

Αυτό το φεγγάρι με κάνει απόψε να κλαίω
Που δεν μεγάλωσα νωρίς τον ποταμό
Που δεν κατάφερα το φράγμα του να σπάσω
Να πλημμυρίσει η ψυχή άγριο νερό

Ακόμη εκεί περίμενα στο δρόμο πεταμένος
Το φως ήτανε κρύο και μακριά
Κάποιος διαβάτης έμοιαζε σαν να κοιτούσε πλοίο
Κι εγώ τον πίστεψα και ζήτηγα στεριά

Έπαχνα αστέρια και βουνά, ένα μεγάλο δάσος
Μα η ψυχή μου είχε φύγει μακριά
Μάζευε τα αποκόμματα για το ασθενοφόρο
Μην πέσει η φωνή μου στη σκουριά

μόλις έχασα τον δικό μου παράδεισο

Σκύψε να δεις το φιλί στο παράθυρο
Γέλα αν θες φεύγω πριν με γνωρίσεις
Έχω εισιτήριο μακριά για το άπειρο
Καλύτερα μόνη να μείνεις

Κοίτα να δεις το φεγγάρι που καίγεται
Κράτα αν θες τη ψυχή που αφήνω
Μόλις έχασα τον δικό μου παράδεισο
Θα σε κρατήσω στα μάτια κι ας φύγω

Η Μάγδα τρέχει να πιάσει τον ήλιο
Αυτό θα θυμάμαι σε λίγο
Αυτό θα θυμάμαι για χρόνια
Μακριά απ' τον παράδεισο

Δεν είναι η αγάπη η μεγάλη πατρίδα
Είναι η θάλασσα που στα μάτια της είδα
Η Μάγδα που τρέχει να πιάσει τον άγγελο
Μαλώνει με ένα σύννεφο

Έλα αν θες στο δικό μου παράθυρο
Θα το ανοίξουν μικρά ξωτικά
Μέσα στον ύπνο μου να βάζεις φιλιά
Απλά να κλειδώνουν τον παράδεισο

απ' το χώμα σου έρχομαι

Τον ήλιο είχες στείλει στο παράθυρο
Να φτιάξω ένα τραγούδι για το μέλλον
Μα ένα συννεφάκι σου τον έκρυψε
Η νύχτα σκαρφαλώνει να με πιάσει

Κράτα με στο φως να μη θυμάμαι
Το φεγγάρι που κοιμήθηκε στη θάλασσα
Πάρε το παράθυρο και πάμε
Ο καπνός σου τα μάτια μου πειράζει

Γαυγίζουν τα σκυλιά απ' τις ταρατσες
Η βροχή μιλάει στο σώμα
Απ' το χώμα σου έρχομαι
Μα στην αγάπη ξυπόλυτος τρέχω

Μέσα στο σακάκι μου έχω κρύψει
Δύο αγαπημένα μου όνειρα
Μόλις ο καπνός ακολουθήσει
Πρόσεξε θεέ μη τα προδώσεις

Πάρε το παράθυρο και πάμε
Η βροχή σου χάλασε τα χρώματα
Πρόσεχε αυτό μη το ξεχάσεις
Στην αγάπη ξυπόλυτος τρέχω

πότε είσαι εσύ πότε είσαι μια άλλη

Την ώρα που ο άνεμος θα στέλνει ένα φιλί
Την ώρα που ο φόβος μου θα πάει να κοιμηθεί
Μπροστά θα τρέχει η ψυχή για να σε συναντήσει

Την ώρα που τα αστέρια σου θα πέφτουν με φωνή
Την ώρα που ο Αύγουστος γυμνός θα ερωτευτεί
Θέλω να σε έχω αγκαλιά μέσα το φως
Θέλω να σου κάνω έρωτα

Μα εσύ γεννήθηκες πρώτη Απρίλη
Και πώς να αγκαλιάσω ένα ψέμα
Ξημέρωσε και μόνος μου εδώ
Κοιτώ το καλοκαίρι στο νερό
Μα εσύ γεννήθηκες πρώτη Απρίλη
Γι' αυτό και δεν θα καταλάβω
Πότε είσαι εσύ πότε είσαι μια άλλη
Ούτε νομίζω πως ποτέ θα καταλάβω

Την ώρα που το σώμα μου θα αρχίσει να διψά
Την ώρα που στο δρόμο μου θα βγουν άγρια σκυλιά
Ποιον δρόμο λες να πάρω να περάσω
Μα εσύ γεννήθηκες πρώτη Απρίλη
Και ο δρόμος που θα πεις ίσως να μην υπάρχει

αγκάλιασε μια θάλασσα να διώξεις τον χειμώνα

Μια Κυριακή η άνοιξη έφτασε
Κι εσύ ήσουν έτοιμη να εκραγείς
Κανείς δεν σου βρήκε έναν έρωτα γης
Μονάχα η βροχή που πήρε τον ήλιο

Μετά τη βροχή κάθε ίχνος καθάρισε
Ήρθαν οι δρόμοι ο άνεμος χάλασε
Άγριες φωνές, ι.χ. να κι η πόλη
Στην αμμουδιά ρίξαν φως να την βλέπουνε όλοι

Μη περιμένεις να σου πω ωραία λόγια
Αγκάλιασε μια θάλασσα να διώξεις τον χειμώνα
Έξω περνάει η άνοιξη μη το ξεχνάς

Καθόμουν τις νύχτες κοιτούσα τα αστέρια
Μα στην ψυχή μου μιλούσαν τα κύματα
Τι να ζητήσω απ' τη θάλασσα
Ίσως το φως να αλλάξω τα χρόνια

Με τον καιρό ένας νόμος θα έχτιζε
Μεγάλα σπίτια που η πόλη αρρώστησε
Η άνοιξη όμως πετούσε κι έφτασε
Μόλις φωνάξεις θα σε αγκαλιάσει

την αγάπη στα σκυλιά δεν πετάμε

Πήρα μια πέτρα να σπάσω
Τον μεγάλο σου καθρέφτη θεό
Δεν με νοιάζει απ' τα γυαλιά αν κοπώ
Με νοιάζει απόψε να σου δείξω το φεγγάρι

Μα νόμισες πως ήρθα να κλάψω
Κάτι να πάρω το σώμα μου να ανάψω
Τόσο στο πάτωμα έχεις πέσει
Που δεν μπορείς πια να μυρίσεις την αγάπη

Τώρα καλά δεν θυμάμαι
Τις πόλεις που έσβησα απ' τον χάρτη
Κοιτάζω τα φώτα που τρέμουν, φωνάζω
Την αγάπη στα σκυλιά δεν πετάμε

Πάει το τρένο μακριά και φοβάμαι
Όμως ο δρόμος θα με ζει θα με ζεσταίνει
Αν δεις μια φωτιά να τρέχει
Την αγάπη στα σκυλιά δεν πετάμε

Χορεύει ο άνεμος τα δέντρα
Θυμίζει υπόγειο το βαγόνι που μυρίζει
Αν το ταξίδι είναι ζεστή κουβέρτα
Όταν σε σκέφτομαι κρυώνω

Αν η αγάπη περπατάει τη νύχτα
Βγάλε στο δρόμο την ψυχή που κοιμάται
Πριν να κλειστείς σε μια κονσέρβα
Και πια κανείς δεν σε θυμάται

ίσως ακίνητη το τερματίσεις

Χαμογελάς σαν ελεγκτής του δρόμου
Πόση αγάπη θα χαλάσεις τι θα πάρεις
Αν τα παράθυρα της σιγουριάς έχουν καρφιά
Φοβάμαι το σφυρί που κρύβεις στο μαξιλάρι

Κάποιες φορές φεύγω στο χθες
Πηδάω για να πιάσω το φεγγάρι
Βγάζω φωνές σαν ξωτικό
Αν τις ακούς δεν ζω αγάπη για να πάρεις

Χωρίς ένα σημάδι απ' το φιλί σου που να πάω
Χαμένος εραστής στο δρόμο
Θα περιμένω μια βροχή να δροσιστώ
Μετά θα οργανωθώ να μάθω να πετάω

Θα κοιμηθώ να ξαναδώ
Το όνειρο με τα άγρια ποτάμια
Που κολυμπούν οι εραστές γυμνοί
Κι έχουν αστέρια για φανάρια

Θα ήταν καλά κάποια φορά
Να βρεις το όνειρο σου να το ζήσεις
Γιατί η ζωή είναι μικρή
Κι ίσως ακίνητη το τερματίσεις

βλέποντας απ' το τζάμι την άνοιξη να τρέχει

Μια μέρα αποφάσισα να γίνω εγώ το πλοίο
Που ταξιδεύει μακριά
Γιατί εσύ περιμένεις μια βροχή να φύγεις
Χωρίς να αφήσεις πίσω σου μια αγκαλιά
Να έχω ένα λόγο στη στεριά να μείνω

Κι απ' τον κήπο του κορμιού σου
Μέσα στη λάσπη του καιρού
Βλέποντας απ' το τζάμι την άνοιξη να τρέχει
Με ένα χέρι σπασμένο παλεύω να μη μολυνθώ

Πότε είσαι θάλασσα, πότε ουρανός
Πότε ομίχλη, πότε φως
Ένας λαβύρινθος τα μάτια σου
Που μέσα τους έχω χαθεί και θέλω εκεί να μείνω

Γιατί η αγάπη είναι παιδί που τρέχει
Τον ήλιο να πιάσει με τα χέρια
Μέσα στη λάσπη του καιρού να ζήσει καλοκαίρι
Αυτό θυμάμαι να μην μολυνθώ
Ένας λαβύρινθος τα μάτια σου
Που μέσα τους έχω χαθεί και θέλω εκεί να μείνω

απόψε το φεγγάρι κολυμπάει για μένα

Αθροίσματα ρόλων στα χέρια χαραγμένα
Μόλις θα φύγεις να ανοίξεις τα παράθυρα
Αέρας να περάσει τη σιωπή μου να σπάσει
Νερό να γεμίσει το ποτάμι που διάλεξα

Ονόματα δρόμων στα μάτια μου γραμμένα
Όταν θα κλάψεις να ψάξεις για θάλασσα
Ποτέ η αγάπη δεν έζησε μια μέρα
Μη μου φωνάζεις γιατί ποτέ μου δεν άλλαξα

Στο άγριο ποτάμι κολυμπάει το φεγγάρι
Αν το φιλήσεις την ψυχή μου στη χάρισα
Μπορεί να φοβάσαι μα το αδύνατο αγάπησα
Γιατί η αγάπη έχει άγιο νερό

Μηνύματα πάλι στο δέρμα απλωμένα
Τα νύχια μιας μέρας σφηνωμένα βαθιά
Απόψε το φεγγάρι κολυμπάει για μένα
Αύριο το ξέρω θα φύγει μακριά

μια τσιγγάνα για μένα κυνηγάει τα τρένα

Με χτυπάνε τα φώτα στα μάτια
Όταν τρέχει ο δρόμος να φύγει
Με κρατούν κλειδωμένο οι λίγοι
Που πουλάνε πατρίδα και φως

Στο ποτήρι ο χρόνος με πίνει
Πόσο άλλαξε ο κόσμος αυτός
Μια τσιγγάνα για μένα ζωγραφίζει τον ήλιο
Είναι άγριος για αγάπη καιρός

Ζητούσα μια αγκαλιά τίποτα παραπάνω
Με τρύπιο πορτοφόλι μάλλον ήθελα πολλά
Στο τέλος ένοιωθα αμαρτωλός και ξένος
Σταμάτησα να προσπαθώ να αγγίξω μια καρδιά

Στον αφέντη ο χρόνος με δίνει
Μια οθόνη μέρα-νύχτα με φτύνει
Μια τσιγγάνα για μένα κυνηγάει τα τρένα
Είναι άγριος για αγάπη καιρός

Με κοιτάζουν στην άδεια πλατεία
Τα φιλιά που πετάω στο χώμα
Μια άνοιξη φεύγει ακόμα
Πόσο άλλαξε ο κόσμος αυτός

φταίει η άνοιξη που κλωτσάει πολύ

Με κρατούσε το χέρι μα τα πλοία κοιτούσε
Τα μεγάλα τα κύματα με την άγρια φωνή
Θα γυρίσω μου είπε μια μέρα στο σπίτι
Να κοιτάζω τη θάλασσα απ' την αυλή

Με κοιτούσε στα μάτια για το δρόμο μιλούσε
Ένα μεγάλο ταξίδι να γεμίσει η ψυχή
Μετά ο δρόμος την πήρε μεγάλο πανηγύρι
Χάθηκε χάθηκα μες τη σιωπή

Δεν κατάλαβε πως, οι μέρες περνούσαν
Κι η θάλασσα έφευγε μακριά
Όσπου μια μέρα τα μάτια της γέμισαν άμμο
Τότε θα σκέφτηκε τώρα τι κάνω
Δίχως τη θάλασσα τα μάτια μου χάνουν το φως
Ή μάλλον θα σκέφτηκε η άνοιξη φταίει που κλωτσάει πολύ
Κι αυτός ο αέρας που φτάνει καυτός

Όλο γυρνάω πίσω το χρόνο να νικήσω
Αν κάτι έμεινε εκεί που ζει
Ή έχει σκεπαστεί από πτώματα
Στο παρελθόν να δω το μέλλον σε αποκόμματα

Δεν περίμενε πως η αγάπη θα πίνει
Κι η μοναξιά θα κλέβει τη φωνή
Φταίει η άνοιξη που κλωτσάει πολύ
Φταίει το σώμα δίχως έρωτα

με μια συγνώμη καθαρίζεις τον αέρα

Πετούν χαρτονομίσματα χρυσά αεροπλάνα
Μέσα στην άμμο κολυμπάνε ξωτικά
Μηχανικά χαμόγελα ηλίθιοι μιας ημέρας
Ανάσταση περίμεναν από τα αφεντικά

Θυμάσαι που σου έλεγα τον ήλιο περιμένω
Εσύ αν βάλεις τα πανιά θα βγούμε ανοιχτά
Άγριος αλήτης ο καιρός τα δανεικά ζητάει
Γεμίζει το κεφάλι με λευκά χαρτιά

Πρώτο φιλί τα μάτια μου τα πήρε ο αέρας
Μεγάλωσε το σώμα μου μεγάλωσε η καρδιά
Θυμάσαι που σου έλεγα στο δάσος
Θα γράψω το τραγούδι σου να βάλεις στη καρδιά

Με μια συγνώμη καθαρίζεις τον αέρα
Είναι απλό αυτό για σένα
Αν δεν μπορείς τον εαυτό σου να περάσεις

Χτυπούν με υπολογιστές το όνειρο να γίνει
Φωτοτυπία που ο άνεμος πετά
Γεμάτο το κεφάλι μου ρολόγια για να σπάσει
Μέσα στους δρόμους της ανάγκης η καρδιά

Θυμάσαι που μου έστελνες τις χάρτινες καρδούλες
Κι έφτιαχνα ήλιους στα κρυφά
Είναι απλό αυτό για σένα
Με μια συγνώμη καθαρίζεις τον αέρα

τώρα μπορεί να σε ρωτήσω τι είναι η αγάπη

Τις πέτρες πετάω να ανοίξω το δρόμο
Περνάει η θάλασσα παραπατάω
Σταματάω, πίνω, μεθάω
Τώρα μπορεί να σε ρωτήσω τι είναι η αγάπη

Κάθε ταξίδι που τελειώνει γεμίζει με σκόνη
Μετά φοβάμαι πως το τέλος ζυγώνει
Φοβάμαι τη βροχή φοβάμαι τον αέρα
Φοβάμαι πως θα 'ρθεις μια ημέρα
Θα με φιλήσεις στοργικά σαν μια μητέρα
Θα μου πεις: Σε αγαπάω

Ο δρόμος με ρωτάει που τραβάω
Ο πόλεμος ξεκίνησε εκεί έξω
Φοβάμαι να του πω πως πάω
Στο νησί των μεθυσμένων εραστών να παίξω

Τις πέτρες πετάω να ανοίξω το δρόμο
Μέσα στο δάσος ένα αηδόνι ξυπνάω
Σταματάω, πίνω, μεθάω
Τώρα μπορεί να σε ρωτήσω τι είναι η αγάπη

γαλάζια μάτια το πρωί

Άγριες οι μέρες μου μα η νύχτα ξέρει
Κάτω απ' το φως του φεγγαριού με ένα φιλί
Θα γίνω πάλι το παιδί που δεν φοβάται
Ξυπόλυτο απ' το όνειρο να βγει

Μέσα στο μπλε μια μέρα
Μια θάλασσα θα έρθει με αέρα
Που τίποτα δεν θα είναι πιο μεγάλο
Από εσένα κι εμένα

Από εσένα κι εμένα
Από τον ήλιο του καλοκαιριού
Ένα παιδί θα γεννηθεί μια μέρα
Που θα φοβάται να παραδοθεί

Άδειες οι τσέπες μου μα ο δρόμος τρέχει
Φτάνει το καλοκαίρι μη λυπάσαι
Θα πιάσω ένα αστέρι να σου δώσω
Γαλάζια μάτια το πρωί

οι κανόνες αλλάζουν στους δρόμους

Φεγγάρι κόκκινο στη σκάλα
Μια στάλα ιδρώτας απ' το μέτωπο κυλά
Πως τυφλώθηκα έτσι και πάλι
Απ' το άγριο της άνοιξης φως

Περιμένω φιλιά να μεθύσω
Απ' το άγριο της άνοιξης φως
Το παρών και το μέλλον να αφήσω
Στους σοφούς να μου πούνε πως ζω

Τι αξίζει για πες μου αλήθεια
Μες τον έρωτα να είσαι θεός
Ή να ζεις μια ζωή στη συνήθεια
Η ψυχή σου να σπάει συνεχώς

Σπασμένες πόρτες από τους νόμους
Αιχμάλωτους το σύστημα ζητά
Οι κανόνες αλλάζουν στους δρόμους
Το ποτάμι αιώνια κυλά

Η σκιά σου έμεινε στο τζάμι
Σου μιλάω όταν νοιώθω μοναχός
Ο μεγάλος πειρατής ο χρόνος
Με τραβάει στην ακτή συνεχώς

άλυτος γρίφος

Το σημάδι απ' το ατύχημα
Που φιλούσες το πρωί
Στα μυαλό μου η νύχτα φέρνει
Να διψάω για το φιλί σου

Μα το αύριο συλλογίζομαι
Που πονάει πιο πολύ
Μοναξιά καρφιά με σύρματα
Το αλάτι στην πληγή μου

Γρίφος άλυτος πως...
Το κορμί δεν πονάει
Γρίφος άλυτος πως...
Η ψυχή δεν διψάει
Γρίφος άλυτος πως...
Ξυπόλυτος βρίσκεις το
φως

Το μικρό ταξίδι κάποτε
Που θα κάναμε μαζί
Στα μυαλό μου η νύχτα φέρνει
Να ζητάω την αγκαλιά σου

Που είσαι θάλασσα που έφερνες
Ένα κύμα να κρυφτώ
Το μικρό μου το όνειρο
Κολυμπάει στο νερό κοιμήσου

Φωτιά του Αυγούστου

Οι μέρες περνάνε αργά
Καράβι για μένα δεν φτάνει
Λιμάνι δεν έχει η καρδιά
Αέρας φυσά δυνατά

Οι νύχτες μιλάνε σιγά
Ο τοίχος μη πέσει και πάλι
Φωτιά του Αυγούστου κοντά
Σε σένα η σκέψη ξανά

Το βράδυ νομίζω θα βγω
Στη θάλασσα να περπατήσω
Του Αυγούστου τα μάτια να βρω
Ένα φεγγάρι για να μιλήσω
Μα είναι φοβάμαι αργά
Μαζί του πια να μιλήσω
Φωτιά του Αυγούστου η καρδιά
Που είσαι να στη χαρίσω

Αφήνω τα φώτα ανοιχτά
Το αίμα της νύχτας μη τρέξει
Χτυπά δυνατά η καρδιά
Σε βλέπω με μάτια κλειστά

τα καταφέρνεις μόνη σου

Περπάτησες στο δρόμο τα φώτα ακολουθώντας
Πέρασες ώρες στη σιωπή άκουσες τη φωνή σου
Γεμάτο το μυαλό σου με αστέρια που είχες θυμηθεί
Για ακόμη μια φορά δεν ήθελες να ξημερώσει

Εκείνο το πρωί σταμάτησε η βροχή
Ένα ουράνιο τόξο στο μπαλκόνι σου
Με μια σου φωνή τον ήλιο να φωνάξεις
Αντί να πολεμάς μέσα στους τοίχους μόνη σου

Μου αρέσουν τα παράθυρα που ανοίγουν
Ο ήλιος να περάσει
Μου αρέσουν και οι πόρτες όταν κλείνουν
Ο φόβος να μην φτάσει
Μα πιο πολύ μου αρέσει
Το ουράνιο τόξο που σε κάνει να γελάς

Μεγάλωσε το καλοκαίρι η θάλασσα είχε φτάσει
Σε χάιδευε απαλά το φως
Δεν ξέρω πως τα είχες καταφέρει
Μα πάλι το ουράνιο τόξο στα μάτια σου είχα δει

Εκείνο το πρωί ξανάρχισε η βροχή
Ένα ποτάμι περνούσε απ' το μπαλκόνι σου
Δεν σκέφτηκες πολύ στα ορμητικά νερά να μπεις
Είπες να κάνεις μια βουτιά τα καταφέρνεις μόνη σου

μη με κατηγορείς που δεν έγινα δρόμος

Ποτέ δεν σου ζήτησα τον κόσμο να αλλάξεις
Ποτέ δεν σου ζήτησα να αλλάξεις κι εσύ
Το ξέρω μεγάλωσα μα θέλω πολύ
Στα μάτια μου να έχω τη θάλασσα

Μη με κατηγορείς που δεν έγινα δρόμος
Να περάσεις τη θάλασσα να φτιάξεις φωλιά
Μη με κατηγορείς που δεν έγινα σπίτι
Να αφήσεις στους τοίχους χιλιάδες φιλιά

Αν θέλεις για κοίτα τον καθρέπτη σου τώρα
Πες μου τι βλέπεις στο άδειο νησί
Μετά το σκοτάδι στην κατηφόρα
Θα περιμένουν σκυλιά στη στροφή

Εσύ αποφάσισες που ο δρόμος τελειώνει
Εγώ σου κανόνισα την επιστροφή
Ποτέ δεν σου είπα να αλλάξεις τον κόσμο
Ποτέ δεν σου είπα να αλλάξεις ζωή

Αν θέλεις για κοίτα τον καθρέπτη σου τώρα
Πες μου τα μάτια σου άμα βγάζουν φωνή
Μετά το ταξίδι στον άγριο χειμώνα
Κέρδισες τίποτα που να έχει ψυχή;

οι άγγελοι δεν λένε καληνύχτα

Γίνεσαι νερό χάνεσαι στο δρόμο
Μόλις σε αγγίξω να χαθώ
Μείνε λίγο εδώ λείπει το οξυγόνο
Πια να αναπνεύσω δεν μπορώ

Ντύνεσαι φωτιά να κοιτάζω μόνο
Όταν σε πλησιάσω να καώ
Δώσ' μου μια φορά τον δικό μου ρόλο
Κοίτα πως παραπατώ

Φεύγεις μακριά το κορμί διψάει
Ο καιρός χτυπάει μάλλον θα χαθώ
Ακούω τη βροχή την ώρα που μιλάει
Παράτα τα μου λέει, δεν μπορώ

Έψαξα ξανά δρόμοι άγρια νύχτα
Κάθε σου φιλί έχει πια σβηστεί
Οι άγγελοι πετούν δεν λένε καληνύχτα
Κάπου θα χορεύουν μέσα στη βροχή

τα παραμύθια της γιαγιάς που άκουγα παιδί

Μες τα ποτάμια του βορρά
Ακούγεται η φωνή μου
Κι ως το Βόσπορο η καρδιά
Μυρίζει ανατολή
Μα είναι φορές που προσπαθώ
Να βρω μια πατρίδα
Που να πιστεύει πως μπορώ
Να μείνω σε σκεπή

Μα πάντα πέφτω στο κενό
Χάνεται κάθε ελπίδα
Η θάλασσα μαζεύεται
Πιο μέσα να χτιστεί

Απ' τα ποτάμια του βορρά
Γνωρίζω τον χειμώνα
Που κατεβαίνει στην καρδιά
Να κλέψει το φιλί
Κι όσο λέω δεν μπορεί
Θα αλλάξει αυτή η εικόνα
Απ' την ελπίδα κρέμομαι
Ο δρόμος μη χαθεί

Και τώρα κάθομαι κοντά
Στη θάλασσα να ακούσω
Τα παραμύθια της γιαγιάς
Που άκουγα παιδί

άναψε ένα πυρσό να δεις που πάει η κατηφόρα

Με κουρτίνα το πλήθος τα βαμμένα σου μάτια
Στου ανέμου το δίχτυ έχουν παγιδευτεί
Σου αρπάζω το χέρι σε τραβάω με φόρα
Άναψε ένα πυρσό να δεις που πάει η κατηφόρα

Με κοιτάς με απορία, δεν γνωρίζεις μου λες
Την θυσία που έκανα για το μέλλον αυτό
Δεν μου αρέσει να μένω με τους χαμένους
Η αλήθεια με κούρασε βρήκα άλλον θεό

Πόσο ήλιο κρατάς στον καθρέπτη καημένη
Στο ψυγείο μου άφησες την πιο βαριά αναπνοή
Γι' αυτό σου λέω τώρα, αν και δεν θα ακούσεις
Άναψε ένα πυρσό να δεις που πάει η κατηφόρα

Δεν μιλάς με κοιτάς απορημένη
Απ' την σκόνη πνιγμένη την κομματική
Που είναι ο δρόμος που έλεγες σε περιμένει
Η μόνη πατρίδα είναι η ψυχή

η πεταλούδα της άμμου

Κάποτε έρχεται στα μάτια μου η μπόρα
Σαν να ήταν τώρα που ο άνεμος φυσά
Πόρτα που έκλεισε να σβήσει το φεγγάρι
Τους άσπρους τοίχους η αγάπη να κοιτά

Έτσι συνήθισα να ζω μες το σκοτάδι
Με ένα τσιγάρο να ανάβω την καρδιά
Από την άμμο να ζητάω καλοκαίρι
Δεν είσαι εδώ δεν είσαι όμως μακριά

Από το τίποτα ο δρόμος είναι κάτι
Έχει τα λόγια για να γράφω μουσική
Μια θάλασσα με περιμένει
Που έχει μάθει να αγαπά

Ανοίγουν πόρτες άνοιξη περνάει
Τρέχει στο δάσος που διψάει για αγκαλιά
Μα εγώ στην άμμο ζωγραφίζω το φεγγάρι
Το πρώτο κύμα να το πάρει στα ανοιχτά

Πάλι περπάτησα να βρω το μονοπάτι
Στους άγριους δρόμους με τα μάτια χαμηλά
Από το τίποτα ο δρόμος είναι κάτι
Κάπου σε πάει και ξεχνάς καμιά φορά

ατομικός φάκελος

Λίγο ψυχή, λίγο φωνή
Λίγο αέρας για να χάνεται ο ήχος
Κάποιος θεός που ξαγρυπνά
Μιλάει για φως σε γκρίζους τοίχους

Αράχνες, σκόνη και χαρτιά
Από το πάτωμα μαζεύω το φεγγάρι
Πως έγινε έτσι η ζωή
Να φυλακίζει την αγάπη

Στις στάχτες ψάχνω να με βρω
Μέσα στα φύλλα του βαρδάρη στην πλατεία
Στη θάλασσα παίζω κρυφτό
Και τα καλάμια μου πετάω με μανία

Τον άνεμο παρακαλώ
Όταν θα αδειάσει από κορμιά η παραλία
Να μείνει ακίνητος καιρός
Να αγκαλιάσω τη «γαλάζια» με ησυχία

Λίγο ψυχή, λίγο φωνή
Λίγο αγάπη να μη χάνεται ο ύπνος
Έτσι η ζωή απλά περνά στο λίγο

τρύπια καρδιά

Κρυφά στο μπαλκόνι έχεις ρίξει χαλίκια
Μαζί να τα έχω στη τρύπια καρδιά
Μα ακόμα αντέχω σε αυτή την αγρύπνια
Μιας τρύπιας καρδιάς τα μυστικά

Σκυλιά του Αυγούστου
Το κορμί μου δαγκώνουν
Το καλοκαίρι που φεύγει
Αφήνει το κλειδί

Φιλιά του Αυγούστου
Αστέρια μουτζουρώνουν
Την ώρα που βγαίνει
Καπνός απ' την ψυχή

Παιδί όταν ήμουν είχα πάρει σαΐτα
Απέναντι είχα ένα άγριο θεό
Μα τώρα λυπάμαι για τον φόβο που είχα
Σκυλιά του Αυγούστου αυτά είχα εχθρό

τη βροχή μη φωνάξεις

Δεν με νοιάζει αν θα πέσουν τα φιλιά στο σκοτάδι
Δεν με νοιάζει αν θα μείνω μοναχός
Δεν θέλω ελεύθερους νεκρούς να βλέπω

Θα περάσω τη γέφυρα
Κι αν ξεχάσω και τίποτα να κάψω
Πέταξέ το εσύ ξένη στα νερά
Τα μικρά και ασήμαντα να μη ξανακοιτάξω
Δεν θέλω ρίζες απ' το κρύο φως

Όταν φτάσω στη θάλασσα
Θα έχω χρώμα να βάψω
Με γαλάζιο τα σύννεφα
Να τα βλέπω κοντά

Κι αν ξεχάσω και τίποτα
Τη βροχή μη φωνάξεις
Θέλω να δω αν είσαι το φως
Ή αν είσαι σκοτάδι
Και μέθυσσα απ' το λάθος

μακριά απ' τα νύχια των γάτων

Γυρνάω διψασμένος άδεια τα σύννεφα
Κάποιο αστέρι πέφτει κλαίει
Μακριά απ' τα νύχια των γάτων και σήμερα
Η νύχτα έχω μάθει αλήθειες πως λέει

Τώρα που έμεινα ο τελευταίος
Τον ήλιο να δω που περνάει το ποτάμι
Δεν είμαι σου λέω ποιητής ή λαθραίος
Με το φεγγάρι να πηγαίνω κρεβάτι

Μακριά απ' τα νύχια των γάτων και σήμερα
Μακριά απ' τα οράματα των πολυεθνικών
Μακριά απ' τη σιωπή των προβάτων στα σύνορα
Μακριά απ' τις ελεύθερες μύγες των καιρών

Πετάω τα παπούτσια μου μα είναι αδύνατο
Μακριά να περπατήσω η στάχτη σου καίει
Ελένη το όνειρο που άφησες στα χώματα χάλασε
Μεγάλωσα τόσο που δεν μπορώ να το γνωρίσω

αυτό που με φοβίζει πιο πολύ το αγαπώ

Μέσα στο σκοτάδι ένα φως βλέπω μακριά
Άγγελος θα είναι ή κομμάτια από καρδιά
Ξέχασα να φέρω λίγο χώμα απ' το χωριό
Για να περπατήσω καλοκαίρι αληθινό

Μιλάω στα τρένα
Που περιμένουν στο σταθμό αγκαλιασμένα
Κοιτώ τις νύχτες
Που αγοράζουνε φιλιά από ξενύχτες

Αυτό που με φοβίζει πιο πολύ το αγαπώ
Θάλασσα, γυναίκα και φωτιά ψάχνω να βρω
Αυτό που με φοβίζει πιο πολύ το αγαπώ
Έτσι καθαρίζει η ψυχή απ' τον καιρό

Μέσα στη Αθήνα νοιώθω άγριος σε σπηλιά
Ότι αγοράζω το πετάω στα σκυλιά
Ξέχασα να φέρω λίγο χώμα απ' το χωριό
Για να περπατήσω καλοκαίρι αληθινό

Γελάω με σένα
Που περιμένεις στο σταθμό να δεις εμένα
Δεν είμαι πουθενά μα είμαι εδώ
Αυτό που με φοβίζει πιο πολύ να το αγαπώ

κόκκινο καλοκαίρι

Στο σώμα μου είχες γράψει με τα νύχια
«Η αγάπη δεν κοιμάται με τα σώματα»
Μα τώρα εκεί που χόρευες γυμνή η σκόνη
Πόσο μου λείπεις κόκκινο μου καλοκαίρι

Φοβάμαι όταν μιλάει η βροχή το μεσημέρι
Μια άγρια νύχτα πως θα φέρει
Μες το ποτό θα βρω βυθό
Και θα παλεύω με σκιές ως το ξημέρωμα

Στο σώμα σου είχα γράψει το θυμάσαι;
«Όταν θα φύγεις η αγάπη θα κοιμάται»
Μα αυτό μου έλεγα ποτέ δεν θα συμβεί
Ότι κι αν γίνει κόκκινο μου καλοκαίρι

Μια ακόμα νύχτα αστέρια μετράω
Κι όποιο πέφτει το κοιτάζω τρυφερά
Αν είναι το δικό σου αστέρι δεν ρωτάω
Αυτή τη νύχτα αξία έχει η μοναξιά

το άγριο της αγάπης νησί

Κυνηγάω το δρόμο μα ο δρόμος ξεφεύγει
Σε πόλεις γυρνάω ρωτάω η αγάπη που μένει
Μου δείχνουν το χώμα, μου κρύβουν το δάσος, τη θάλασσα σβήνουν
Κουρασμένοι θεοί ένα μύθο μου δίνουν

Βλέπω στα φώτα την αγάπη που φεύγει
Μεθυσμένες γυναίκες ρωτάω η αγάπη που πάει
Τα αστέρια μου δείχνουν γελάνε και πίνουν
Μου χαρίζουν φιλιά μια κρύα αγκαλιά

Μα ακόμα ρωτάω η αγάπη που μένει
Τι είναι το φως της ψυχής και πως μπαίνει
Μα ακόμα ρωτάω η αγάπη που μένει
Έλα εδώ αν το ξέρεις εσύ το άγριο της αγάπης νησί

Κυνηγώ το φεγγάρι μα αυτό μου ξεφεύγει
Πέτρες πετάω τα φτερά μου κοιτάζω κομμένα
Μα θα 'ρθει η στιγμή να πετάξω
Αρκεί να μπορέσω να φτάσω στο άγριο της αγάπης νησί

η μοναξιά περνάει απ' τα διόδια

Τρέχουν οι μέρες χάνονται στο δρόμο
Σαν αυτοκίνητα με λάστιχα παλιά
Κι εγώ μετράω τα λεφτά για άλλο φόρο
Για να πιστέψεις πως είμαι μια χαρά

Κι όσο μετράω τα λεφτά και δεν βγαίνουν
Γεμίζει θάλασσα το άδειο μου μυαλό
Ρίχνω τα ρούχα μου στο πάτωμα και πάω
Για να βουτήξω στο νερό να ονειρευτώ

Το καλοκαίρι που έφυγε να φτάσω
Λίγο ψυχή να βρω να δροσιστώ
Ότι κατάφερα να σώσω το έχω δώσει
Ότι περίσσευε το έχω στο μυαλό

Η μοναξιά περνάει τα διόδια
Ως το ξημέρωμα γυρνάει με φακό
Με τις αγάπες τις παλιές στα άδεια υπόγεια
Τι να πληρώσει θα ρωτάει το θεό

Χτυπούν καμπάνες τώρα ο ήλιος ανατέλλει
Περνάει τη γέφυρα και φτάνει προς τα εδώ
Αν τη ζητήσεις η μοναξιά σου εδώ μένει
Και την κρατάω αγκαλιά μες το νερό

Κι όσο περνάει ο καιρός και μεγαλώνω
Ξυπνάω χαράματα τον ήλιο σου να δω
Κι αν δεν τον δω η μοναξιά σου εδώ θα μένει
Να με ξυπνάει με ένα σε αγαπώ

η στολή του χαμένου ιππότη

Μέσα στο δάσος έχω βρει τη στολή
Του χαμένου ιππότη μα μεγάλη μου πέφτει
Θα πρέπει να έχω μάσκα καλή
Σε μια ακόμη δίκη του δικού σου καθρέπτη

Μέσα στη σκόνη του καθρέπτη
Ο χρόνος θα τρέχει
Πάντα έτσι συμβαίνει η νύχτα όταν πέφτει
Σε όσους ψάχνουν τρόπο να αγοράσουν την ανάσταση

Αν θέλεις κάτι να μου πεις κοίτα με στα μάτια
Αν όμως δεν θέλεις τίποτα να πεις
Θα επιστρέψω μόνο για σένα σε κομμάτια
Με βροχή, με αέρα, με σκόνη

Δεν περνούσαν τα όνειρα τη δική μου αυλή
Τα κρατούσα κοντά μου στη στολή του ιππότη
Γιατί παλιά τα χάριζα μα ερχόταν πληγωμένα
Κι ήθελαν πολύ φως για να ζήσουν τη μέρα

Μετά αναρωτήθηκα πως η ψυχή χαλάει φυλακισμένη
Κι άφησα ελεύθερα τα όνειρα να φύγουν
Κι ας έρθουν πίσω πληγωμένα
Καλύτερα έτσι μπορεί μεγαλώσουν μια μέρα

μη περιμένεις να σου

Μη περιμένεις να σου πω ποιος είναι ο καλός ο δρόμος
Έτσι κι αλλιώς
Μονάχα τα ονόματα κάνουν τους δρόμους διαφορετικούς
Μα αν δεν μπορείς να σκονιστείς μείνε εδώ
Μες την ασφάλεια της δουλειάς

Μη περιμένεις να σου πω αν είσαι για μένα η μάγισσα
Αφού το ξέρεις εδώ και καιρό απ' τα νύχια ξεσκάλωσα

Μη περιμένεις να σου πω ποια είναι η πιο όμορφη θάλασσα
Αν δεν μπορείς να κολυμπάς μείνε εδώ
Γιατί όταν φανεί το κύμα
Θα φοβηθείς κι απλά θα πεις
Δεν είμαι έτοιμη ακόμα να βραχώ

τετράδιο αγάπης

Περνούσαν αυτοκίνητα τη νύχτα κάτω απ' το μπαλκόνι
Τα μάτια μου γέμισαν σκόνη άρχισε να ξημερώνει
Αφού δεν είσαι εδώ μόλις θα βγει ο ήλιος λέω να κοιμηθώ
Στο πρώτο μου όνειρο θα σε συναντήσω

Αφού δεν μπορώ να σε δω
Κοιτάζω μια γάτα στο δρόμο
Σου μοιάζει τόσο πολύ μα τρέχει στη βροχή
Αφού δεν μπορείς να είσαι εδώ
Αυτό που θα σου πω κράτα το μυστικό

Χτυπούσε τα παράθυρα ο αέρας
Περνούσε στα δωμάτια η πόλη
Αφού δεν είσαι εδώ
Η σκόνη στο τετράδιο αγάπης με τυφλώνει
Αφού δεν μπορείς να είσαι εδώ
Λέω να βγω απ' το μεγάλο της αγάπης σου παράθυρο

γυμνοί άγγελοι

Πίσω απ' το φως στην πλατεία Δύσης έβλεπα πως
Οι μεγάλες σκιές ήταν μικροί άνθρωποι

Περπατάω αργά ένας άνθρωπος παραπατάει στο δρόμο
Μια τραβάει αριστερά μια δεξιά ώσπου χάνεται στην ομίχλη
Κι εγώ ανησυχώ γιατί ξέχασα να πετάξω τη σακούλα με τα κόμματα
Και τα όνειρα πάλι θα μυρίζουν σαν πτώματα

Αν έρθει ένα βέλος μπορεί να είναι τέλος
Μπορεί να σπάσει το γυαλί να εμφανιστεί η αγάπη
Αν τη γλιτώσω δεν μπορεί θα την αναγνωρίσω

Στους δρόμους είχα μάθει πως η νύχτα λέει αλήθεια
Ή θα αρχίσεις να πετάς ή θα κολλάς στη συνήθεια
Μα αν κολλάς στη συνήθεια κάποια στιγμή
Θα μπεις στην αποθήκη με τους παρατημένους

Πίσω απ' το φως έβλεπα πως δεν υπήρχαν σκιές
Μονάχα γυμνοί άγγελοι που πετούσαν
Αν έρθει ένα βέλος μπορεί να είναι τέλος
Μπορεί να σπάσει το γυαλί να εμφανιστεί η αγάπη

αγάπα αυτό που μπορεί να μεγαλώσει αύριο

Ηλεκτρονικές φωνές, ψεύτικες ειδήσεις
Ξεκίνησες τα όνειρα να σβήσεις
Αν έχεις καταλάβει πως σε κλωτσάνε τοίχοι
Ψάξε να βρεις μονάχη λύση

Κάθισε λίγο σκέψου ο δρόμος που σε πάει
Τι έμεινε αληθινό και τι χτυπάει
Ηλεκτρονικές φωνές, ψεύτικες ειδήσεις
Για ένα κομμάτι πλαστικό ψωμί σιωπή

Αγάπα αυτό που μπορεί να μεγαλώσει αύριο
Τον ήλιο αγάπα αν φτάνει στην ψυχή

Μάζεψε λίγο ήλιο η ψυχή να φάει
Γιατί μια μέρα θα έχει ανάγκη πολύ φως
Μες στο σκοτάδι τρέχει και πεινάει
Μοιάζει με σκόνη κι εχθρός της ο θεός

Κάθισε λίγο να σκεφτείς το μέλλον σου που πάει
Σιγά-σιγά έτσι θα δεις έναν καθρέπτη να σπάει
Γι' αυτό σου λέω είναι νωρίς να αγαπήσεις
Αυτό που μπορεί να μεγαλώσει αύριο

κάπου θα σε βρω

Περπατάω στο δρόμο φυσάει
Που πάει απόψε η θάλασσα και δεν μου μιλάει
Αυτοκίνητα τρέχουν με βρίζουν
Λέω μέσα μου αντέχω κάπου θα σε βρω

Έχω ξεχάσει που πάω μα τρέχω
Σε κάθε τέλος δεν πέφτω αρχίζω ξανά
Σκύβω το κεφάλι συνεχίζω
Λέω μέσα μου αντέχω κάπου θα σε βρω

Κάπου θα σε βρω
Όταν ο αέρας θα έχει χαλάσει
Όταν τα μάτια σου θα έχουν αδειάσει
Κάπου θα σε βρω
Να ζητιανεύεις την αγάπη
Κι όταν σε βρω θα κάνω αυτό που μπορώ
Θα σου δώσω την μεγάλη αγκαλιά

Έχω ξεχάσει να κερδίζω μα ελπίζω
Η επόμενη μέρα να είναι διαφορετική
Αυτή η εναλλαγή με κάνει να συνεχίζω
Λέω μέσα μου αντέχω κάπου θα σε βρω

νύχτωσε πάλι αγάπη μου

Φοβάμαι τόσο να σου πω πως οι ψυχές χαλάνε
Μέσα στον άγριο τον καιρό που ζούμε εμείς εδώ
Αν έχουν χρήματα πολλά τρελά πανηγυρίζουν
Και σε πατάνε όσο μπορούν να φύγεις μακριά

Νύχτωσε πάλι αγάπη μου τρέξε στην αγκαλιά
Μες το δικό μας το νησί ο ήλιος να σε βρει
Γιατί ακόμη τα σκυλιά αδέσποτα γυρίζουν
Και τα αυτοκίνητα τρελά ξεχνάνε τη στροφή

Νύχτωσε πάλι αγάπη μου τρέξε στην αγκαλιά
Σου έχω ετοιμάσει μια φωλιά το σώμα να χαρείς
Δεν φτάνουν μόνο τα λεφτά φορέματα ωραία
Πρέπει να έχεις τη φωτιά στα μάτια σαν φωνή

Φοβάμαι τόσο να σου πω πως η βροχή που πέφτει
Δεν βρίσκει ακόμη δέντρο εδώ που βλέπει ουρανό
Μόνο αγέλες με σκυλιά χρόνια παρατημένα
Ξημέρωσε αγάπη μου το ψεύτικο ξυπνά

ένα σημάδι από καλοκαίρι

Πέρασε ο Οκτώβρης έκλεισε την πόρτα
Ωρα να ανάψω τη φωτιά
Έρημος η πόλη με σβησμένα φώτα
Αρχισε να βρέχει άνεμος φυσά

Μέσα στη γαλήνη μια σκιά έχει μείνει
Μόνη να χορεύει γύρω απ' τη φωτιά
Απ' την απουσία το ποτό με κάνει
Κούτσουρο να ανάψει η φωτιά

Σε φωνάζω να 'ρθεις και πια δεν ακούς
Τη φωνή μου τη σβήνει ο δρόμος
Μέσα στους άγριους θεούς
Σε φωνάζω να 'ρθεις και πια δεν ακούς
Η λογική των θνητών είναι η σιωπή
Μέχρι να τελειώσει το σώμα

Στο κορμί μου ακόμα έχει μείνει
Ένα σημάδι από καλοκαίρι για να μην ξεχαστώ
Όταν ο χειμώνας τα φιλιά σου θα πλύνει
Σαν κιμωλία που δεν θα ξαναδώ

η αγάπη είναι δρόμος

Που πάει αυτός ο δρόμος
Ποτέ του δεν τελειώνει
Σκοτάδι-φως-σκοτάδι
Η αγάπη είναι φόβος

Κι αυτός είναι ο λόγος
Που αρνείσαι ότι λιώνει
Το σώμα να περάσει
Να δει που πάει ο δρόμος

Η αγάπη είναι φόβος...φόβος...φόβος...
Όμως το φως της είναι ο μόνος δρόμος
Η αγάπη είναι φόβος

Το σκοτάδι είναι λύση
Μα αν κλειστείς εκεί
Το φως θα εκδικηθεί
Τίποτα δεν ζει χωρίς το πάθος
Βγάλε τη στολή του εκτελεστή
Μικρή είναι η ζωή ή λάθος;

Η αγάπη είναι φόβος
Μα είναι ο μόνος τρόπος
Να δεις που έφτασες
Κι αν συνεχίζεις μόνος
Η αγάπη είναι δρόμος

ο χορός του κόκκινου γάτου

Έχω ένα γάτο που χορεύει με φεγγάρι
Έχω ένα γάτο που αγάπησε το φως
Αν και θα έπρεπε να ζει για το σκοτάδι
Να είναι αόρατος και άγριος κυνηγός

Όταν ο έρωτας το σώμα του ξυπνήσει
Μοιάζει σαν ψέμα μα νομίζω πως γελάει
Έχω πιστέψει πως ο ήλιος τον γεννάει
Γιατί ο γάτος μου στο φως είναι πιστός

Έχω ένα γάτο που χορεύει στη βροχή
Έχω ένα γάτο που νομίζω πως μιλάει
Είναι παράξενο μα μοιάζει σαν παιδί
Για ένα χάδι στο λαιμό παραπατάει

Μα κάποια μέρα τον γάτο μου είχα χάσει
Κι όταν τον είδα λες κι ήτανε τυφλός
Ένα αγκίστρι του είχαν δώσει για να φάει
Γιατί ο θάνατος για κάποιους είναι φως

Μα η αγάπη τα διόδια περνάει
Με ένα γάτο αγκαλιά και πάει
Να γρατσουνίσει το ουράνιο τόξο
Γιατί ο γάτος μου στο φως μένει πιστός

Φτιάχνω κρυφά μια γέφυρα

Ανάβω φωτιά τα μάτια μου έχω χάσει
Τη θάλασσα πέρασες χάθηκες μη σε βρω
Κάποτε μου έλεγες στο γέλιο κρύβομαι
Φτιάχνω κρυφά μια γέφυρα μόνος μου να σωθώ

Βάζω φωνές στα όνειρα το δρόμο να περάσουν
Στην άγρια νύχτα μη χαθούν
Μακριά να φύγουν να σωθούν στα δίχτυα πριν τα πιάσουν
Γιατί η θάλασσα ξεράθηκε εδώ

Κι όμως δεν ζήτησα να έρθεις όπως λες
Μείνε μακριά μες τη σιωπή σου για να κλαις
Αν πληρωθώ μια φορά με τα φιλιά σου
Χίλιαδες μέτρα έρημος μπροστά

Βροχές οι μέρες μου και θέλουν να με σπάσουν
Θέλουν να σέρνομαι στις λάσπες να χαλάσω
Χτυπάω πέτρες με τα πόδια για να σπάσουν
Φτιάχνω κρυφά τη γέφυρα μόνος μου να σωθώ

τους εραστές σκυλιά ακολουθούν μόλις νυχτώνει

Τους εραστές σκυλιά ακολουθούν μόλις νυχτώνει
Γι' αυτό και μένα τα σκυλιά με ακολουθούν από παλιά
Μου λένε τρέξε δεν περπάτησες ακόμα
Για να περάσεις της ανάγκης τα πυρά
Πρέπει να σέρνεσαι στο χώμα

Θα προσπαθήσω τα βήματα απ' τα μάτια μου μη σβήσω
Κι ας λένε πως το αίμα μου παγώνει το πρωί

Μια ζωή με ακολουθούν σκυλιά
Στο Κιλκίς, στη Σαλονίκη, στη Λαμία
Με κοιτάζουν σαν πλησιάζουν στοργικά
Μα φωνάζουν συνεχίζεται η πορεία

Θα προσπαθήσω το δρόμο για το δάσος να μη χάσω
Κι ας λένε πως στους πονηρούς καιρούς αν προσκυνάω φτάνει

Τους εραστές σκυλιά ακολουθούν μόλις νυχτώνει
Γι' αυτό και μένα τα σκυλιά με ακολουθούν από παλιά
Μου λένε κοίτα πίσω πήγαινε μπροστά
Μέσα στο πλήθος αν κρυφτείς θα είσαι χάλια

ένας φακός για την ελευθερία

Οι καλύτερες μέρες έχουν γίνει πια σφαίρες στους δρόμους
Κι οι δρόμοι οι μεγάλοι έχουν γίνει ποτάμια με λάσπη
Με τα όνειρα άδεια δεν αλλάζει ο κόσμος
Τον καθρέφτη μου σπάω μια θάλασσα κοιτάω στο χάρτη

Κοιμήσου τώρα έξω βρέχει χωρίς φως κανένας δεν θα 'ρθει
Κοιμήσου και θα δούμε πως θα δραπετεύσουμε αύριο
Θυμήσου το πρωί να ψάξεις το χαμόγελο που έπεσε στο δρόμο
Ίσως μαζί με το χαμόγελο βρεις τον φακό για την ελευθερία

Οι μικρές μου αγάπες έχουν πάρει φωτιά απ' τους νόμους
Κι οι μεγάλες σημαίες έχουν φτιάξει το μέλλον με κλώνους
Υλικά δώσε- πάρε αρκετό πλαστικό για να κάψει μυαλό και τα μάτια
Κι ακόμα μπορώ να σου πω έχουν φτιάξει γελαστούς δολοφόνους

πριν από σένα, μετά από σένα

Όμορφα λόγια καθαρογραμμένα
Μιλούν για αγάπες που έφυγαν μακριά
Θολό οινόπνευμα μάτια κοκκινισμένα
Κουράστηκα με τα στημένα που αγαπάς

Κι αν με φωνάζει η θάλασσα λέει για σένα
Που ζεις πια μέσα σε μια γυάλινη φωλιά
Αν και μπορούσες να αφήσεις τα καμένα
Να βγάλεις και το γράσο της καρδιάς

Κι αν σε φωνάζει η θάλασσα ακούει φρένα
Κι εξατμίσεις που βουλώνουν τα αυτιά
Μια μέρα ακόμη προσευχές στο τείχος
Μα αυτή φωνάζει σαν μητέρα πονά

Απ' τα ίσως, τα δήθεν, τα λίγα
Αν θέλεις έλα στα γαλάζια νερά
Πριν από σένα, μετά από σένα
Θα είμαι εδώ παντοτινά

Τζάμπα τα χρόνια που έχασες να καθαρίζεις λάσπες
Τώρα να φτιάξεις την αγάπη με χαρτιά
Όμορφα λόγια βάλε χαριτωμένα
Να πίνει ως το πρωί η μοναξιά

Κι αν με φωνάζει η θάλασσα δεν την ακούω
Γράφω τραγούδια για γοργόνες στη στεριά
Πριν από σένα, μετά από σένα
Κάποια γοργόνα στην καρδιά μου θα κεντά

μαύρο τούβλο

Μου λένε μην πηγαίνεις κόντρα στον αέρα
Μου λένε πρόσεχε στο δρόμο το κορμί θα πληγωθεί
Μα αυτά που κάνεις ίσως χάσεις αυτά που έχεις
Μα εγώ φοβάμαι πιο πολύ μη λερωθεί η ψυχή

Αφού έμαθα να χάνω θα κερδίσω
Μια αγκαλιά στο δρόμο ένα φιλί
Θα ακούγομαι χωρίς καθόλου να μιλήσω
Γιατί η σιωπή μου είναι άγρια μουσική

Μα εγώ φοβάμαι πιο πολύ
Μη γίνω μαύρο τούβλο σε ένα τοίχο
Που οι σκύλοι κατουράνε το πρωί
Φωτοτυπία του καινούργιου
Που γρήγορα θα πρέπει να καεί

Μου λένε τρέχα τώρα βρέχει
Πήγαινε σπίτι να γλυτώσεις τη βροχή
Μην κάνεις το χαζό κι ανοίξεις τα παράθυρα
Θα πρέπει η ψυχή στο φόβο να καεί

Μα αφού έμαθα να χάνω θα κερδίσω
Τον ήλιο στα παράθυρα πρωί
Και στη βροχή θα περπατήσω

το δέντρο με τα παραμύθια

Σε ένα χωριό κάποιος βοσκός
Έψαχνε το φεγγάρι να φιλήσει
Όλοι πιστεύανε πως είχε τρελαθεί
Με μια γυναίκα που στον ύπνο του είχε δει

Όμως συνέχιζε αυτός να τρέχει συνεχώς
Κι όλο μουρμούριζε: Αγάπη θα σε βρω
Γελούσε όταν έβλεπε αρνιά στο δρόμο
Μετά χανότανε στου δάσους την καρδιά

Έτσι περνούσε ο καιρός
Και πια κανείς δεν του μιλούσε
Ήταν επίσημα για όλους ο τρελός
Κι όποιος τον έβλεπε γελούσε

Ποιος θα αγγίξει το φεγγάρι σαν κορμί
Ποιος θα περάσει απ' το ποτάμι την ψυχή μου
Η λογική σας έχει των αμνών φωνή
Μέσα στο φόβο είναι λίγη η ζωή μου

Όσπου κατάφερε να φτιάξει μια φωλιά
Να βάλει την μικρή του την αλήθεια
Μα τα γερόντια του χωριού σοφά
Την ονομάσανε το δέντρο με τα παραμύθια

Ένα καιρό κάποιος βοσκός
Καρδιές στα δέντρα είχε ζωγραφίσει
Μιλούσε για ταξίδια στη βροχή
Αφού ο χρόνος μόνο πια τον είχε παρατήσει

Όσπου που χάθηκαν κι αυτός
Κι ο κόσμος έγινε πιο λογικός
Μα έμεινε στου λόφου την κορυφή
Το δέντρο να μιλάει με τη βροχή

πατέρας ουρανός

Δεν ξέρω αν οι άγγελοι βλέπουν, αν κλαίνε
Αν έχουν καρδιά
Μα κάποιες φορές που φυσάει
Νομίζω περνάς ξαφνικά

Το φεγγάρι φώναξε τη γη να αφήσεις
Στο φως το άγριο να τρέξεις
Κι εσύ ευκολόπιστος είπες θα πάω
Τούτο το φως δεν κάνει λάθος

Ένα χέρι μακριά με τραβάει
Όταν καίγομαι στις μεγάλες φωτιές του δρόμου
Δεν ξέρω μα ελπίζω στη μεγάλη αγκαλιά
Δεν ξέρω αν είναι μάνα τούτη η γη
Μα ελπίζω να είναι πατέρας ο ουρανός

Έτσι δεν πρόλαβες να μεγαλώσεις
Να γίνεις πατέρα παππούς
Μες τα Χριστούγεννα χειμώνα μου άφησες
Μα τώρα που μιλάω νομίζω με ακούς

Κι όσο πέρασαν τα χρόνια
Η απώλεια έγινε δύναμη, μα ως τώρα
Δεν ξέρω τι να κρατήσω τι να σώσω
Κι αν πρέπει να γελάω για να αρέσω

Δεν ξέρω αν οι άγγελοι βλέπουν
Αν ψέματα μου λένε να αντέχω
Μα κάποιες μέρες κοιτάω τον ουρανό
Κι ο ουρανός μου λέει σε κοιτάω

γελαστό σκιάχτρο

Μες την αγρύπνια αόρατα δίχτυα
Μου έχουν ρίξει για να σωθώ
Γελαστό σκιάχτρο σε όλα να συμφωνώ
Κι αν δεν σωθώ εταιρείες να σώσω

Την άγρια συνήθεια χτυπάει μια σφαίρα
Να σώσει μια μέρα απ' την πτώση
Σπάει τον καθρέπτη που είχα εικόνισμα
Να τον λατρεύω για να σωθώ

Χτυπάει μια σφαίρα κι αντί να με σκοτώσει
Σπάει τον καθρέπτη για να με σώσει
Πριν έρθει ο γιός μου μια μέρα
Μπαμπά μου πει έχεις ξοφλήσει

Γελαστό σκιάχτρο φεύγω δεν θα ξανάρθω...

Τώρα επιτέλους το φόβο περνάω
Επαναφέρω το φως στην καρδιά
Η πτώση να γίνει αιτία
Μονάχος να σηκωθώ

Αν και το ξέρω καλά σκυλιά θα μου στείλουν
Που λαχταρούν να αρπάξουν κορμιά
Κόμματα, αυλικοί, θα ενώσουν φωνή
Ετούτος ο δραπέτης θα τιμωρηθεί

Μες τη βοή παρελθόν και παρών
Κι ένα μέλλον πάρτι αστών
Κόμματα, αυλικοί, εταιρείες μαζί
Πέρασα από το έλος τους και συνεχίζω

Γελαστά σκιάχτρα κάποια μέρα θα βγούνε τα άστρα...

κι ακόμα ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ

Μεγάλωσα να αναγνωρίζω μόνο το μαύρο και λευκό
Έτσι έμαθα να με φοβίζονται τα άλλα χρώματα
Μεγάλωσα να ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ
Να μη χαλάω τον ύπνο σε άδεια σώματα

Μεγάλωσα για να γυρίζω στο σπίτι να κρυφτώ
Να κλείνω τα παράθυρα να μην καώ στον ήλιο
Συνήθισα να λέω κάνε υπομονή θα 'ρθει η αγάπη
Μεγάλωσα στα ψέματα με ψέματα

Μα τώρα πια αναγνωρίζω πως η ζωή είναι στιγμές
Που ανεβαίνεις πιο ψηλά αν θες η πέφτεις μια για πάντα
Γι' αυτό άκουσέ με μια φορά
Η αγάπη αύριο δίχως τέλος

Κάποτε γίνεται αγκαλιά κάποτε βέλος
Πονάει πιο πολύ αν φύγει
Η αγάπη είναι δάκρυ είναι δρόμος
Είναι ένα σύννεφο που βρέχει ασταμάτητα ονόματα
Άλλοτε φέρνει φως άλλοτε φέρνει γκρίζα σύννεφα

Μεγάλωσα κι ακόμα ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ
Γι' αυτό μαζεύω θάλασσα, ουρανό και χύμα
Ψάχνω να βρω ένα θεό
Που αγαπάει το μαύρο, το λευκό κι όλα τα χρώματα

το δέντρο φως

Θα στο πω καθαρά
Αντί να τραβάω στο πλήθος
Έχω κολλήσει στα μάτια σου τα πράσινα
Κι όσο μπορώ περπατάω στο χώμα
Γιατί ξέρω καλά χωρίς σκόνη ο δρόμος
Ένα λιγότερο όνειρο

Ο αέρας μου φέρνει ένα χάδι στο σώμα
Ένα αόρατο χέρι με τραβάει μακριά
Με τραβάει μακριά από νόμους χειμώννα
Η αγάπη με σώζει θα στο πω καθαρά

Άλλος σπάει το τείχος για να ανοίξει το δρόμο
Άλλος μένει στο σπίτι να μιλήσει γραπτώς
Μα εγώ προσπαθώ τα όνειρα να ζήσω
Μάλλον γιατί μεγάλωσε το δέντρο φως

Ξυπόλητα όνειρα

Αυτά που έχω περάσει δεν τα έχω ξεχάσει
Γιατί μου τα θυμίζουν γυναίκες που κοιτάνε
Τα σύννεφα που καίνε όλα τους τα όνειρα

Αυτά που έχω περάσει δεν τα έχω ξεχάσει
Όμως δεν τα λέω πουθενά
Όμως μου τα θυμίζουν όσοι με είπαν βλάκα
Και το χρυσάφι που έχει τα πιόνια του αόρατα

Αυτά που έπρεπε να φοβάμαι
Τα έχω γραμμένα στο βιβλίο των ματιών μου
Μα τώρα δεν φοβάμαι
Γιατί στους δρόμους συνάντησα όνειρα
Ξυπόλητα όνειρα, αληθινά

Αυτά που έχω περάσει δεν τα έχω ξεχάσει
Γιατί μου τα θυμίζουν τα παιδιά
Γιατί μου τα θυμίζεις εσύ που αγάπησες εσένα
Τα τρένα που μιλούσαν για τη μοναξιά

Αυτά που έπρεπε να φοβάμαι τώρα δεν τα φοβάμαι
Όμως λυπάμαι για σένα γιατί το ήξερες μια μέρα
Πως το κόκκινο σύννεφο
Θα πετάξει το τελευταίο σου όνειρο στη φωτιά

ώσπου να φτιάξω μια θάλασσα να τραγουδάει το φεγγάρι

Από εσένα ακούω πως ο δρόμος μεγάλωσε
Μα εδώ πέρα κοιτάζω τα φώτα που τρέχουν
Κι αν στις λάσπες της μάχης τα πόδια μου αντέχουν
Είναι γιατί έχω κοντά μου την θάλασσα

Από εσένα περίμενα να είσαι διαφορετική
Ένα φιλί σου κάθε πρωί
Μα όσο περίμενα έμεινα μόνος

Μα τώρα ξέρω καλά η βιομηχανία σε θέλει ηλεκτρονική
Μια κούκλα αγκαλιά με τον καθρέπτη
Μέλος σε στρατό της μοναξιάς να πατάς ότι πέφτει
Με ένα τηλέφωνο στο χέρι να μιλάς για τον εαυτό σου
Με τον εαυτό σου

Κι έτσι τώρα σου λέω πως ο δρόμος σου χάλασε
Κι εγώ ο τελευταίος ψάχνω την χώρα
Που η βάρκα της αγάπης άραξε μετά την καταιγίδα
Κι αν δεν τη βρω θα έχει μείνει το ταξίδι

Έτσι ζωγραφίζω ένα σπίτι στα κύματα
Καρδιές στο σκοτάδι μέσα στην άμμο
Γιατί κουράστηκα με την αντιγραφή ζωής
Και θέλω μόνος μου να περπατήσω
ώσπου να φτιάξω μια θάλασσα να τραγουδάει το φεγγάρι

θέλω να ζήσω στο σώμα σου μια μέρα

Νομίζω όταν κλείσει αυτή η πόρτα
Δεν θα έχει που να πάει η ψυχή μου
Θα κάνει βόλτες στη βροχή και θα κρυώνει
Γιατί έμαθε απ' την αναπνοή σου να περπατάει στα σύννεφα

Μα όταν κλείσει η πόρτα θα έχω μαζί μου ένα αντικλείδι
Να ξεκλειδώνω την καρδιά σου κάθε νύχτα
Θα έχω βρει ένα αστέρι να μου λέει είσαι δική μου
Γιατί αν σε χάσω θα έχω χάσει την αγάπη

Θέλω να ζήσω στο σώμα σου μια μέρα
Να βλέπω ότι βλέπεις και πιο πέρα
Μέσα απ' τα άδεια σώματα τον καθαρό αέρα
Να γίνω μουσική, βροχή, μια μέλισσα
Να δω αν έχεις ξεχάσει την αγάπη

Τα πρέπει της γενιάς σου μεγάλωσαν σε πέτρες
Και χάλασαν τα μάτια σου που βλέπανε καλά
Κι όταν εσύ αποφάσισες να τα περάσεις βέρες
Τότε κι εγώ αποφάσισα να φύγω μακριά

Αλλά εγώ θέλω να ζήσω στο σώμα σου μια μέρα
Να δω αν με ξέχασες ή αν το αίμα μου κυλάει στο κορμί σου

ανθισμένη θάλασσα

Δεν είναι χειμώνας αυτός, δεν είναι χειμώνας
Γελάει η δύση λερώνει το φως
Δεν είναι χειμώνας αυτός, δεν είναι χειμώνας
Ο ουρανός μοιάζει με θάλασσας βυθός

Οι άνθρωποι μοιάζουν αράχνες
Φωτοτυπίες πεταμένες άδειες γλάστρες
Μα πάντα σου λέω υπάρχουν μεγάλες φωτιές στα μικρά ποτάμια
Που όσο περνάει ο καιρός πλησιάζουν τη θάλασσα

Μα αφού δεν μπορείς απ' το σπιρτόκουτο να βγεις
Σου έχω ετοιμάσει εδώ κάτι κάλο
Μια ανθισμένη θάλασσα να κολυμπήσεις
Σίγουρα χρειάζεσαι μια άνοιξη να γνωρίσεις
Μη λες θα πνιγείς να προσπαθήσεις

Κι αν φοβάσαι πολύ εγώ φοβάμαι περισσότερο
Μα λέω ο φόβος είναι ήττα
Και τους ηττημένους μόνο οι άρχοντες αγαπάνε
Δεν είναι χειμώνας αυτός, δεν είναι χειμώνας

Μα όταν θα βγεις απ' το σπιρτόκουτο θα δεις
Την ανθισμένη θάλασσα να περιμένει
Δεν θα είσαι ένα μυρμήγκι μες το φως
Η ηλεκτρονική σου μόλυνση θα έχει χαθεί

αιχμάλωτος της αγάπης

Απόψε πονάει η καρδιά βαριές οι αλυσίδες της αγάπης
Μα εγώ κοιτάζω τα γεμάτα τρένα που φεύγουν
Κι αν είναι γρήγορα με τον ηλεκτρισμό δεν θέλω πουθενά να πάω
Γιατί θα χάσω το δρόμο για το καλοκαίρι

Απόψε πάλι σαν γάτος μυρίζω το σκοτάδι
Σαν γάτος που συζητάει τα μυστικά με το φεγγάρι
Απόψε θα πιω γι' αυτούς που ανατίναξαν τη θάλασσα
Θα πιω για όλους τους αιχμαλώτους της αγάπης

Αιχμάλωτος της αγάπης
Μα δεν θέλω να ελευθερωθώ
Γιατί στο σκοτάδι θα μείνω
Μονάχα ζητάω ένα δικό σου φιλί
Το δρόμο να συνεχίσω

Απόψε πάλι τα φώτα φτάνουν στην καρδιά
Χωρίς να τρέχω για να βρω το μέλλον
Σαν αυτοκίνητο να σπάσω στη στροφή
Να γίνω σκόνη και φωνή διαφημιστών
Ένα χαρτί που πέταξαν στο δρόμο

με τους ελεύθερους μες τη βροχή

Αναμμένες μηχανές κυνηγάνε το δρόμο
Τρέχουν κούκλες πλαστικές στα μεγάλα φώτα
Είδα μια ψυχή να την κλέβει η νύχτα
Είδα εσένα φυλακισμένη στον καθρέπτη

Χτυπάω κάρτα πρωί μετά μαζεύω λέξεις
Εικόνες που πρέπει να διαλέξω ποιες είναι να σωθούν
Κατασκευάζω σφαίρες πολεμάω τις άδειες μέρες
Πριν φτάσουν οι προφήτες και γυμνό με δουν
Μα εσύ μου έχεις δείξει χίλιους τρόπους πως να χάνω
Μα εγώ γνωρίζω απ' το δρόμο
Πως η αγάπη ζει
Με τους ελεύθερους μες τη βροχή

Ανοίγω τα παράθυρα να φύγει η σιωπή
Αν θες γίνε νερό έχω διψάσει
Είναι στιγμές που είμαι αδύνατος πολύ
Που απ' τα μάτια μου το πράσινο έχει σπάσει

Περπατάω στο δρόμο βλέπω μάτια μόνο
Μάτια που βρίζουνε τον ουρανό
Σου χαρίζω ένα αστέρι θυμάσαι ένα μεσημέρι
Που είχα φύγει για να ψάξω το θεό
Τρέχω πίσω απ' τον ήλιο
Μα αυτό είναι λίγο γι αυτούς που χτίζουν φυλακή
Τα μεγάλα τα λόγια τα έκαψα το χειμώνα
Να ζεστάνω την ψυχή

Όταν περάσει το φως δεν υπάρχει άλλο φως

Οι άνθρωποι ζούνε το χρυσάφι να βρούνε
Κι αν σου μιλήσει ο καθρέπτης απλά θα πιστέψεις
Πως ο θεός της αγάπης είναι ψεύτης
Παλιάτσος σωστός και χαρτοπαίχτης

Δεν φταις εσύ κανένας δεν φταίει
Τώρα η βροχή που τα μάτια σου καίει
Άνθρωποι ζούνε το χρυσάφι να βρούνε
Όταν περάσει το φως δεν υπάρχει άλλο φως

Οι άνθρωποι ζούνε στο κοπάδι να μπούνε
Κι αν σου χαρίσουν λουράκι να μείνεις
Θα σου ζητήσουν τασάκι γίνεις
Κι αν καταλάβεις το λάθος απλά θα σου πούνε
Πως ο θεός της αγάπης είναι ψεύτης

Δεν φταις εσύ κανένας δεν φταίει
Που ο καθρέπτης το ψέμα για αλήθεια στο λέει
Δεν φταις εσύ που βλέπω μόνο γυαλί
Και νομίζω ποτέ σου δεν φταις
Μα όταν περάσει το φως δεν υπάρχει άλλο φως

γελαστές μέρες

Δεν κοιτάζω που πάω απλά περπατάω
Ακούω μουσική το πρωί μυρίζω το βρεγμένο χώμα
Μια μέρα ακόμα που ο ήλιος δεν μου λείει ψέματα
Αν δεν πιστεύεις στο φως είσαι μόνη

Δεν φοράω πυτζάμες είμαι έτοιμος να παίξω
Με το σώμα, το μυαλό σου
Να μιλήσω για το άδικο εκεί έξω
Αν το πιστεύεις κι εσύ μείνε μαζί μου
Αλλιώς φύγε μακριά φοβάμαι τα μάτια κλειστά

Θα ξαναέρθουν οι γελαστές οι μέρες
Κι οι λίγοι που αγάπησαν τον εαυτό τους λίγο
Αυτοί μονάχα θα σωθούν
Κι αν δεν σωθούν και η ψυχή έξω απ' το σώμα σβήσει
Θα έχουν δει μια νεράιδα να χορεύει στη βροχή

Δεν κρατάω μαχαίρια στα χέρια
Ότι χτυπήσω εγώ θα πονάω
Ούτε λεφτά να αγοράσω ένα σώμα
Κάποιος μένει πίσω κάποιος φεύγει
Οι λίγοι που αγάπησαν τον εαυτό τους λίγο
Έχουν ψυχή έχουν και σώμα

Βγαίνω από μένα γίνομαι αίμα για σένα
Αν δεν το καταλάβεις γίνεται σκόνη το αίμα
Δεν φτάνει μόνο το σώμα να σηκωθείς απ' το χώμα

η αμαρτία μου είναι η σιωπή

Βγήκα μια μέρα ξανά να σε ψάξω
Μα εσύ αγάπη μου είχε χαθεί
Μονάχες γυναίκες μπροστά περπατούσαν
Απελπισμένες και ψάχναν φωνή

Στα χέρια τηλέφωνα είχαν
Και τα κρατούσαν σαν φυλαχτά
Ίσως με αυτά κοινωνούσαν
Ίσως το μέλλον να θέλει φυτά

Τότε κατάλαβα πως έμεινα μόνος
Που περπατάω με τα χέρια αδειανά
Όμως φοβάμαι στο νέο μου μέλλον
Οι εταιρείες θα φτιάχνουν κορμιά

Αν με ακούς πες το κι εσύ
Που παραδόθηκες σε χάρτινους θεούς
Πες το κι εσύ
Η αμαρτία μου είναι η σιωπή

Βγήκα μια μέρα απ' την παγίδα
Να αποκτήσω και πάλι φωνή
Αφού κατάλαβα πως πέρασαν χρόνια
Που η αμαρτία μου είναι η σιωπή

Μέσα στη νύχτα τώρα θυμάμαι
Πως το σκοτάδι φέρνει πάντα το φως
Μα όταν πέφτω
Η αγάπη πονάει δυστυχώς

Πες το κι εσύ
Που αγάπησες το σώμα σαν ψυχή
Η αμαρτία μου είναι η σιωπή

Περιεχόμενα

	σελ.
ποτέ δεν θα μιλήσω για ένα ψέμα	5
ένα σκυλί που κυνηγάει αυτοκίνητα	6
πες μου τι άλλο φοβάσαι	7
είμαι χώμα μα έχω θάλασσα	8
μες τον ιδρώτα σου γεννιέμαι απ' το χώμα	9
αν η αγάπη είναι θάλασσα	10
το τελευταίο δικό σου φιλί	11
είμαι αυτός που ζητάς μόλις φύγω	12
ώσπου να παγώσουν οι μπίρες	13
ένα σώμα που είχαμε γνωριστεί	14
που να είσαι τώρα που σταμάτησε η βροχή	15
η παγίδα των αγγέλων	16
ένα φεγγάρι κοιτάει απ' το παράθυρο	17
το δάσος της ειρήνης	18
ζωγράφισε την άνοιξη στο δρόμο	19
αυτή η νύχτα μιλάει μόνο για σένα	20
σε κρύβω εκεί που η βροχή δεν μιλάει	21
θα είμαι η αρχή σε ένα μεγάλο τέλος	22
πειρατές με γραβάτες	23
γιατί η αγάπη σου δεν έφτασε εδώ	24
ένα περιστέρι κοιτάζει τη βροχή που λιώνει το χιόνι	25
όλα είναι φως όλα είναι σκοτάδι	26
πες μου που πήγαν της νύχτας τα μάτια	27
αποκόμματα για ένα ασθενοφόρο	28
μόλις έχασα τον δικό μου παράδεισο	29
απ' το χώμα σου έρχομαι	30
πότε είσαι εσύ πότε είσαι μια άλλη	31
αγκάλιασε μια θάλασσα να διώξεις τον χειμώνα	32
την αγάπη στα σκυλιά δεν πετάμε	33
ίσως ακίνητη το τερματίσεις	34
βλέποντας απ' το τζάμι την άνοιξη να τρέχει	35
απόψε το φεγγάρι κολυμπάει για μένα	36
μια τσιγγάνα για μένα κυνηγάει τα τρένα	37

φταίει η άνοιξη που κλωτσάει πολύ	38
με μια συγνώμη καθαρίζεις τον αέρα	39
τώρα μπορεί να σε ρωτήσω τι είναι η αγάπη	40
γαλάζια μάτια το πρωί	41
οι κανόνες αλλάζουν στους δρόμους	42
άλυτος γρίφος	43
φωτιά του Αυγούστου	44
τα καταφέρνεις μόνη σου	45
μη με κατηγορείς που δεν έγινα δρόμος	46
οι άγγελοι δεν λένε καληνύχτα	47
τα παραμύθια της γιαγιάς που άκουγα παιδί	48
άναψε ένα πυρσό να δεις που πάει η κατηφόρα	49
η πεταλούδα της άμμου	50
ατομικός φάκελος	51
τρύπια καρδιά	52
τη βροχή μη φωνάξεις	53
μακριά απ' τα νύχια των γάτων	54
αυτό που με φοβίζει πιο πολύ το αγαπώ	55
κόκκινο καλοκαίρι	56
το άγριο της αγάπης νησί	57
η μοναξιά περνάει απ' τα διόδια	58
η στολή του χαμένου ιππότη	59
μη περιμένεις να σου	60
τετράδιο αγάπης	61
γυμνοί άγγελοι	62
αγάπα αυτό που μπορεί να μεγαλώσει αύριο	63
κάπου θα σε βρω	64
νύχτωσε πάλι αγάπη μου	65
ένα σημάδι από καλοκαίρι	66
η αγάπη είναι δρόμος	67
ο χορός του κόκκινου γάτου	68
φτιάχνω κρυφά μια γέφυρα	69
τους εραστές σκυλιά ακολουθούν μόλις νυχτώνει	70
ένας φακός για την ελευθερία	71
πριν από σένα, μετά από σένα	72
μαύρο τούβλο	73

το δέντρο με τα παραμύθια	74
πατέρας ουρανός	75
γελαστό σκιάχτρο	76
κι ακόμα ψιθυρίζω να μη σας ενοχλώ	77
το δέντρο φως	78
ξυπόλητα όνειρα	79
ώσπου να φτιάξω μια θάλασσα να τραγουδάει το φεγγάρι	80
θέλω να ζήσω στο σώμα σου μια μέρα	81
ανθισμένη θάλασσα	82
αιχμάλωτος της αγάπης	83
με τους ελεύθερους μες τη βροχή	84
Όταν περάσει το φως δεν υπάρχει άλλο φως	85
γελαστές μέρες	86
η αμαρτία μου είναι η σιωπή	87

Ο ΣΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ Γεννήθηκε το 1965 στον Άγιο Πέτρο του Κιλκίς. Το πεζογραφικό του έργο έχει διακριθεί ενώ έχουν δημοσιευτεί άρθρα του σε καθημερινές εφημερίδες. Ποιήματά του βρίσκονται σε ανθολογίες και το έργο του έχει αποσπάσει τιμητικές διακρίσεις. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος λογοτεχνικών ομάδων για ένα διαφορετικό βλέμμα. Είναι μέλος της ΑΕΠΙ και μέλος σε κάθε προοδευτική καλλιτεχνική κίνηση. Οι ArpeggiosMP το 2012 είναι οι πρώτοι που μελοποίησαν στίχους του σε μορφή demo video στο(youtube), ενώ η πρώτη του δισκογραφική παρουσία γίνεται στο τέλος του 2012 στο CD άλμπουμ : Από το Μηδέν, του Γιώργου Δημητριάδη.

Εργογραφία: ΠΟΙΗΣΗ 1. ΣΑΝ ΘΕΑΤΕΣ (Αθήνα 1988) 2. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΡΝΗΣΗΣ (Σικυώνιος 1990) 3. ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ (Άποψη 1993) 4.Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΙΟΣ (Α΄ έκδοση Άποψη 2009, Β΄ έκδοση 2014,το βιβλίο)5. ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (Α΄ έκδοση Άποψη 2013, Β΄ έκδοση 24grammata.com 2014) 6.ΟΙ ΑΝΑΣΕΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ (Το βιβλίο 2014) 7. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ (Το βιβλίο 2015) 8. ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ (24grammata.com 2016)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ 1. ΥΠΑΚΟΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥΣ (Ταχυδρομική 1989)- νουβέλα 2. Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Απόπειρα 1998)-διηγήματα3. Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ (Ιωλκός 1999)-διηγήματα 4. ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ (Ιωλκός 2001)-μυθιστόρημα.

ISBN: 978-960-93-9969-2

νέο e-book

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 192